

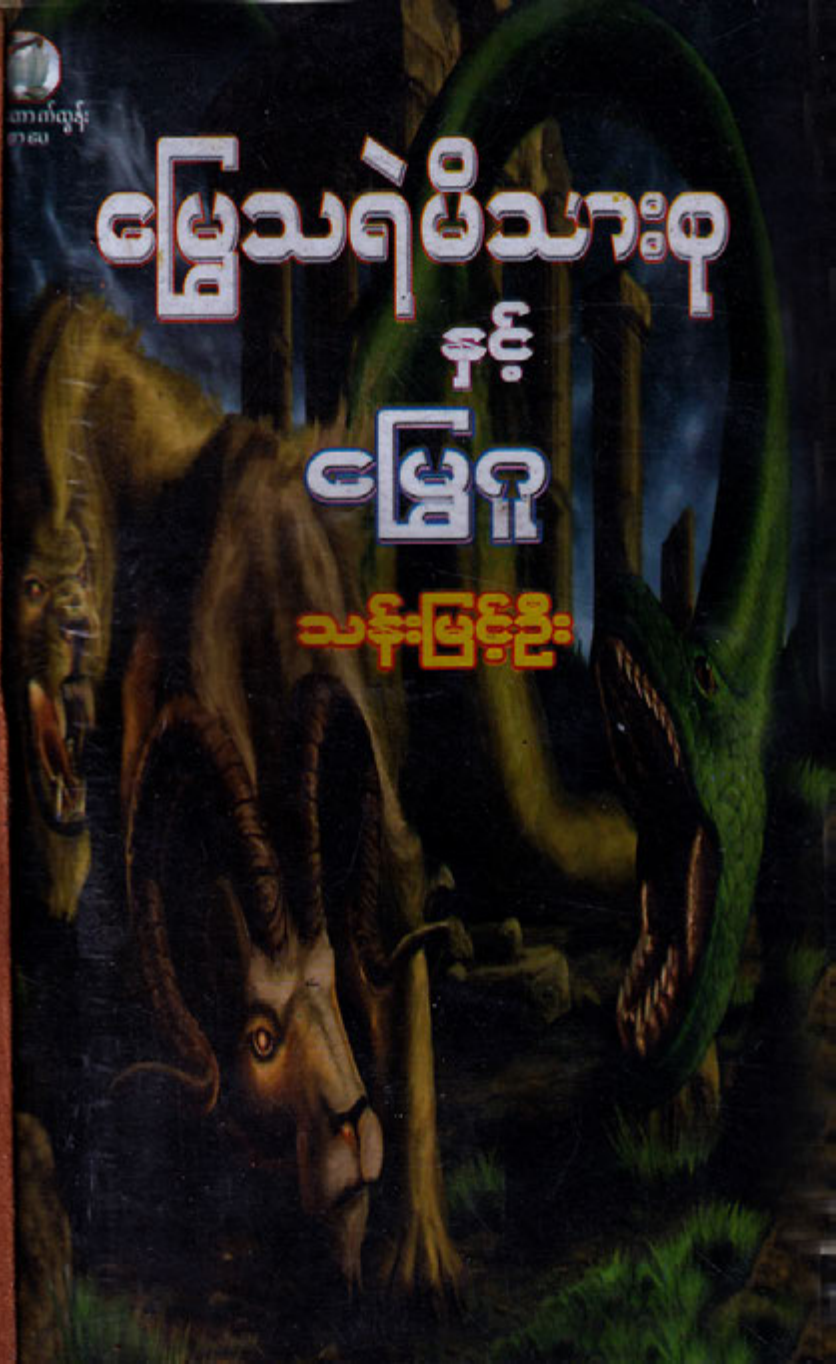
စာကလေး
စာပေ

မြွေသရဲမိသားစု

နှင့်

မြွေဂူ

သန်းမြင့်ဦး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
 အုပ်စု (၅၀၀)၊ တန်ဖိုး - ကျပ်

စီစဉ်သူ ⇨ ကိုခင်သောင်း

မျက်နှာဖုံး ⇨ ကိုမျိုးပီနိုးထွဋ်

ကွန်ပျူတာစာစီ ⇨ A-7 Group

ထုတ်ဝေသူ ⇨ ဒေါ်သင်းသင်းမွန်

သင်းစာပေ မြ (၀၄၂၃၂)

အမှတ်(၁၀) ရတနာပြိုင်လမ်း

လှည်းတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာဖုံးနှင့် ⇨ ကိုခင်သောင်း မြ (၁၀၄၀၃)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ (ဟိန်းတောက်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၉) ရန်ပြေ - ၂၂လမ်း

၃-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖြန့်ချိရေး ⇨ ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

အမှတ်(၉) ရန်ပြေ - ၂၂လမ်း

၃-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀၃၇၁၀၂

သန်းမြင့်ဦး

မြေသရဲမိသားစုနှင့် အခြားပုံပြင်များ/ သန်းမြင့်ဦး

သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၄၊ ရန်ကုန်။

၁၆၉-စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီမီတာ

၁။ မြေသရဲမိသားစုနှင့် အခြားပုံပြင်များ

မြေသရဲမိသားစု

သန်းမြင့်စိုး

အပြောင်းအလဲ

တစ်ခါက မြို့တစ်မြို့မှာ ကလေးသူငယ်တွေ စာသင်ပေးနေတဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ဦးမောင်မောင်ဦးတဲ့။

ဆရာဦးမောင်မောင်ဦးဟာ ရုပ်ဆိုးတယ်။ မျက်လုံးကမှေးမှေးနာတံသေးသေး။ သွားကခေါခေါ။ နှုတ်ခမ်းကထော်ထော်။ အသားကလည်း မည်းတယ်။

အဲဒီကြားထဲ ခါးက မသိမသာ ကုန်းနေ၊ လက်ပြင်ကလည်း ကိုင်းနေတော့ အကြည့်ရဆိုးတာပေါ့လေ။

ကျောင်းဆရာ ဦးမောင်မောင်ဦးက ရုပ်ဆိုးနေတော့ သူ့ဆီမှာ စာသင်နေတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက သိပ်ပြီး မလေးစားချင်ကြဘူး။ အရှေ့မှာရော နောက်ကွယ်မှာပါ နောက်ချင်ပြောင်ချင်ကြတယ်။

“ဒီဆရာက အခုအချိန်အထိ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာလဲ မပြောနဲ့လေ၊ ရုပ်ကလဲ ဆိုးတာကိုး၊ နောက်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးစားရင် လဲ ငှက်ပျောဖက်ပါမှ စားတတ်တာ၊ ညဘက်အိပ်ရင်လဲ ငှက်ပျော တုန်းကိုဖက်ပြီးအိပ်မှာ သေချာကယ်၊ ငှက်ပျောတုံးကိုဖက်ပြီး အိပ်ရ တဲ့ အရသာကို သိနေတာဆိုတော့ ဘယ်တော့မှလဲ မိန်းမယူတော့ မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ကျောင်းသားအချင်းချင်း ပြောသလိုလိုနဲ့ သူ့ကို စောင်း ချိတ်ပြီး မကြားတကြား ပြောနေတဲ့စကားတွေကို အတိုင်းသားကြီး ကြားနေရနေပေမယ့်၊ သူက မသိကျိုးကွဲ ပြုခဲ့တယ်၊ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်၊ သူ့ကို အတင်း ပြောတဲ့ ကျောင်းသားကို သူက ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်၊ ပိုပြီး အလေး ပေးတယ်၊ ဂရုစိုက်နဲ့ စာပြပေးတယ်။

အထူးသဖြင့်-

ကျောင်းဆရာ ဦးမောင်မောင်ဦးရဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေကို နောက်ကွယ်မှာရော ရှေ့မှာပါ အတင်းအဖျင်းပြောပြီး နောက်ပြောင် ချင်နေတဲ့ ကျောင်းသားရဲ့နှာမည်က မိုးသူအောင်တဲ့။

တစ်ခါတော့ မိုးသူအောင်ဟာ ကျောင်းပျက်ရက် လေးငါး ရက် ရှိလာတာနဲ့ ဆရာမောင်မောင်ဦးလည်း သူ့အိမ်ကို လိုက်သွား ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးတော့တာပေါ့။

“ကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ နေများ မကောင်းလို့လား”

ဒီတော မိုးသူ့အောင်ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ဦးအောင်သူက အကန့်အကြောင်း ပြောပြတော့တာပေါ့။

“ကျွန်တော့်သားက ငယ်ကယ်ကလေးတည်းက အရမ်းကို ချူချာတယ်။ ခဏခဏ ဖောက်ပြီးဖျားတတ်တယ်။ အခုလဲ တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတင်တာ လေးငါးရက်လောက် ရှိနေပြီ ဆရာ။ ဆေးရုံကိုသာတင်ရတယ်။ သူ့အခြေအနေက သိပ်တော့ ထူးမလာပါဘူး ဆရာ။ အစားအသောက် သိပ်မစားနိုင်ဘဲ တစ်နေ့ တပြား ပိန်ပိန်လာတယ် ဆရာ။ ဒီရက်ထဲမှာ သူ့ကို သွေးသွင်း သင့်ရင် သွင်းရလိမ့်မယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူ့အတွက် သွေးသွင်းနိုင်ဖို့အတွက် အမျိုးအစားတူတဲ့သွေးကို လိုက်ရှာရဦးမယ် ဆရာ”

သားဖြစ်တဲ့ မိုးသူ့အောင်အတွက် ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်နေ ပုံရတဲ့ ဦးအောင်သူကိုကြည့်ပြီး ဆရာဦးမောင်မောင်ဦး တော်တော် လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော် ဆေးရုံကို လာကြည့်ပါ မယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ကူညီနိုင်တာရှိရင်လဲ ကူညီပါမယ်”

ဒါပဲ ပြောပြီးတဲ့နောက် ဦးမောင်မောင်ဦးလည်း အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုပဲ နောက်ပြောင်ခဲ့ နောက်ပြောင်ခဲ့

တကာယ်တမ်း ရောဂါဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတောင်တင်ထားတဲ့အဆင့်အထိ အခြေအနေဆိုးနေတဲ့ မိုးသူအောင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရတော့ဘူး။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတာနဲ့ ကျောင်းမတက်ခင် မိုးသူ အောင်ဆီကို လိုက်သွားတယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ မေးစမ်းပြီး အခန်းကို လိုက်ရှာတယ်။

ဆရာဦးမောင်မောင်ဦးကိုတွေ့တာနဲ့ မိုးသူအောင် မျက်စိ မျက်နှာ မျက်သွားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲစိတ်နဲ့ မျက်နှာကို တစ်ဖက်ကို လွှဲထားတယ်။

“သား မိုးသူအောင်”

မိုးသူအောင်ရဲ့ဘေးမှာ အသာထိုင်ရင်း ခေါ်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက ကိုလံလာတဲ့ အသီးအနှံနဲ့ ကိတ်မှန်ဘူးကိုလည်း ကုတင်ဘေး က စားပွဲခုံပေါ် တင်ထားလိုက်တယ်။

မိုးသူအောင် ဆရာဦးမောင်မောင်ဦးဘက်ကို လှည့်ကြည့် တယ်။ ပြီးတော့ တိုးသဲ့သဲ့ လေသံလေးနဲ့လည်း စကားလှမ်းပြော တယ်။

“ဆရာ ကျွန်တော့်ဆီကို လာတယ်နော်”

“အေး... လာရမှာပေါ့ကွာ၊ သားက ကျန်းမာရေးမှ မကောင်းဘဲ၊ ဆရာ လာကြည့်ရမှာပေါ့”

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးလားဟင်”

“ဘာအတွက် စိတ်ဆိုးရမှာလဲကွယ်”

ဆရာဦးမောင်မောင်ဦးက ဘာမှ မသိနားမလည်သလို မေးလိုက်တယ်။ မိုးသူ့အောင် ဝမ်းနည်းသွားပုံရတယ်။ မျက်လုံး အိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ သီသီဝေ့လာတယ်။ ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာတယ်။

“ဆရာ့အပေါ်မှာ ပြစ်မှားခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ အပြစ်မယူတော့ဘူးလား ဆရာရယ်”

ဆရာဦးမောင်မောင်ဦးက မိုးသူ့အောင်ရဲ့ ကြုံလိုနေတဲ့ လက်ကို အသား ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

“ဆရာ့အနေနဲ့ သားအပေါ်မှာ ဘာလို့ အပြစ်ယူရမှာလဲ ကွယ်၊ ဘယ်ဆရာမဆို ကိုယ့်သားတပည့်တွေအပေါ်မှာ အပြစ်ယူ တယ်ရယ်လို့ မရှိတတ်ပါဘူး။ အမြင်မတော်တာ၊ မှားတာတွေကို ဆိုဆုံးမတတ်တာပဲ ရှိတာပါ။ မင်း အဲဒါတွေကို လျှောက်ပြီးတွေး မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ။ ကျောင်းပြန်လာက်ပြီး စာကြိုးစားဖို့ပဲ စဉ်းစားပါ။ ဆရာ မင်းကို ဆေးရုံက မဆင်းမချင်း လာပြီ ကြည့်ပေးမှာမို့ ဆရာပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

မိုးသူ့အောင်က ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြတယ်

ဆရာဦးမောင်မောင်ဦးက မိုးသူအောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်နဲ့ သွားပြီးတွေ့တယ်။ လိုအပ်တာတွေကို မေးတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာပြီး စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်တယ်။

မိုးသူအောင်ကို ခွဲစိတ်ပြီး လိုအပ်တဲ့ သွေးသွင်းရမယ့် နေ့မှာ ဆရာဦးမောင်မောင်ဦးဟာ ဆေးရုံကို အစောကြီး ရောက်နေခဲ့တယ်။ တာဝန်ကျဆရာဝန်နဲ့တွေ့ပြီး လိုအပ်တာတွေ စိစဉ်ပေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ပြောင်းလဲကုန်လွန် သွားတယ်။

မိုးသူအောင်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေလည်း ပြန်ကောင်း လာတယ်။ ကျောင်းကိုလည်း ပြန်ပြီး တက်လာတယ်။

“ဟေး... မိုးသူအောင် သူငယ်ချင်း၊ မင်း ကျောင်းပြန် တက်တာကို မြင်ရလို့ ငါတော့ ပျော်တယ်ကွာ၊ ဟိုဆရာ ကိုရပ်ဆို ကြီးကို ငါတို့နှစ်ယောက် ပြန်ပြီး စလို့ပြောင်လို့ ရပြီပေါ့ကွာ”

ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့မှာပဲ သူသူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်နဲ့ တွေ့တယ်။ ကျော်ကျော်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ့ကိုလှမ်းပြောတယ်။

မိုးသူအောင်က စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျော် ကျော်ကို လက်သီးနဲ့ တစ်ချက်ပစ်ထိုးပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။ ကျော်ကျော် ကြောင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

“ဟ... ဒီကောင် ဘာများ ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒီဟာလေး ပြောသွားတာနဲ့ ငါ့ကို ထိုးသွားရတယ်လို့ကွာ”

ဘာပဲပြောပြော-

အဲဒီနေ့ကစပြီး မိုးသူ့အောင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ပြောင်းလဲ သွားတယ်။

ဆရာသမားတွေအပေါ်မှာ ရိုသေလေးစားရကောင်းမှန်း သိလာတယ်။

အထူးသဖြင့် ဆရာ ဦးမောင်မောင်ဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကောင်းပြောတဲ့ ကျောင်းသားတိုင်းကို သူက မကျေမနပ်နဲ့ ပယ် ပယ်နယ်နယ် ပြောပစ်လေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကျောင်းသားကို လည်း စကားမပြောတော့ဘူး။

မိုးသူ့အောင် အတော်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတာတော့ အမှန် ပဲ။

တကယ်တော့ ဆရာဦးမောင်မောင်ဦးရဲ့ စိတ်ရင်းစေတနာ ဟာ ရောင်ပြန်ဟပ်ခဲ့တာပဲလို့ ဆိုရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

မိုးသူ့အောင် မသိရသေးတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုက ရိုသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ မိုးသူ့အောင်ကို ခွဲစိတ်ရမယ့်နေ့က သွေးအလှူရှင်ဟာ ဆရာဦးမောင်မောင်ဦးကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာကို ပါပဲ။

ပြည်ထောင်စု

၉

... ဆရာကျေးဇူးက မြင်းမိုရ်ဦးမက ကြီးမားလှပါ
တော့တယ်လေ။

မြေသရဲမိသားစု

တစ်ခါတုန်းက တောလိုက်မှဆိုးအလုပ်နဲ့ အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းပြုနေတဲ့ စက္ကဆိုတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူဟာ အသက်နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိ
သေးပေမယ့် မှဆိုးအတွေ့အကြုံက နှစ်အတော်လေး ကြာခဲ့ပြီလို့
ဆိုရမယ်။

သူ အသက် ငါးနှစ်သားအရွယ်လောက်အချိန်ကတည်းက
စပြီး သူ့ဖခင်ကြီးဖြစ်တဲ့ မှဆိုးကျော်ကြီး ဦးဝတ္ထုနဲ့အတူတူ တောထဲ
ကို လိုက်ရင်းလိုက်ရင်း မှဆိုးအတတ်ပညာကို တတ်မြောက်ခဲ့တာ
ပါ။

သူ အသက်အရွယ် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ သူ
ဖခင်ကြီးဟာ ကျားဆိုးကြီးတစ်ကောင်ကြောင့် အသက်ဆုံးပါးသွား
ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိခင်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ရွှေစင်က သူ့ကို မုဆိုးအလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆိုဆုံးမစကားတွေ ပြောကြားခဲ့တယ်။

“ဒီမှာ သား သူများအသက်သေမှ ကိုယ် အသက်ချမ်းသာရတယ်ဆိုတာဟာ အခုဘဝမှာလဲ မကောင်းဘူး။ နောင်ဘဝအတွက်လဲ မကောင်းဘူး။ မြွေအလမွှာယ်ဆရာဟာ မြွေအကိုက်ခံရပြီး အသက်သေဆုံးရှုံးရသလို တောလိုက်မုဆိုးဆိုတာကလဲ သားကောင်ရဲ့အတိုက်အခိုက်ကို ခံရပြီး တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အသက်ဆုံးရှုံးရမှာ အသေအချာပဲ။ တခြား မကြည့်နဲ့လေ။ သားရဲ့အဖေကိစ္စကိုပဲကြည့်လေ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူဟာ သားကောင်တွေကို လိုက်ဖမ်း။ သတ်ဖြတ်ပြီး သူ့ဘဝကို အသက်ဆက်နေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့ဘဝက ဘာဖြစ်သွားသလဲ။ ဗုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်ဆိုသလိုပဲ။ သူ့ထက်လျှင်တဲ့ သားကောင်ရဲ့အကိုက်အဖြတ်ကိုခံရပြီး အသက်ဆုံးပါးသွားရတော့တာပဲ မဟုတ်လား သား။ ဒီတော့ သားကို မေမေ ပြောချင်တာက မေမေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီမုဆိုးအလုပ်ကြီးကို မလုပ်ပါနဲ့တော့။ သူတစ်ပါးရဲ့ အသက်ကို သတ်ဖြတ်ရတဲ့ အကုသိုလ်မုဆိုးအလုပ်ကြီးကို တစ်ခါတည်း စွန့်လိုက်ပြီး တခြားအလုပ်အကိုင်တစ်ခုခုကို ပြောင်းပြီး လုပ်ကိုင်ပါနော်။ မေမေ ပြောတာကို နားလည်တယ် မဟုတ်လား။”

မေမေက သားရဲနောင်ရေး ကောင်းစားဖို့အတွက် ဆိုဆုံးမနေတယ် ဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

သူ့မိခင်ကြီး ဒေါ်ရွှေစင်က သားဖြစ်တဲ့သူ နားဝင်အောင် မပြတ်တမ်း စကားတွေပြောပြီး ဆိုဆုံးမပေမယ့် စက္ကကတော့ ဘယ်လိုမှ နားမဝင်ဘူး။

သူ့ဖခင်ကြီးကို ကိုက်ဖြတ်သွားတဲ့ ကျားဆိုးကြီးကိုလည်း မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး လက်စားချေမယ်၊ နောက်ပြီး တွေ့သမျှ သားရဲတိရစ္ဆာန်မှန်သမျှကို လိုက်ရှာပြီး သတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ကို စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်။

စက္ကရဲ့စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာတွေကိုတော့ ဒေါ်ရွှေစင်ခမျာ ဘာမှမသိရှာဘူး။ မိခင်ဖြစ်တဲ့သူရဲ့ ဆိုဆုံးမစကားတွေကို သားဖြစ်တဲ့ စက္ကကတော့ တတွေမတိမ်း လိုက်နာမှာပဲလို့ ဒေါ်ရွှေစင်ခမျာ မှတ်ထင်နေရှာတယ်။

အမှန်တော့-

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့ဖခင်ကြီးနဲ့အတူတူ အရိုင်းအခိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေကြားထဲမှာပဲ ကျင်လည်နေခဲ့ရတဲ့ စက္ကရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေဟာ ဝါဂွမ်းလို့ နှည့်မနေတော့ဘဲ ကျောက်သားကျောက်ဆိုင်တွေလို မာကျောနေခဲ့ပြီပဲလေ။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ စက္ကကို ဆိုဆုံးမနေလိုကတော့ ဆိုဆုံးမတဲ့လူသာ အသက်ထွက်သွားမယ်၊ ဘယ်လိုမှတော့ နားဝင်ထူးလာမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ပြောမယ်ဆိုရင်အသိဉာဏ်မဲ့နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ အရေမှာ စောင်းသွားပြီး တီးပြနေသလိုသာ ဖြစ်တော့မပေါ့။

စက္ကရဲ့ဦးနှောက်ကတော့ နေသားလသားကျလိုနေပြီ။ မနက် မိုးလင်းတာနဲ့ တောထဲဝင်မယ်၊ သားကောင်ရှာမယ်၊ တွေ့တဲ့ သားကောင်ကို အရှင်ရရ၊ အသေရရ ဖမ်းမယ်၊ ပြီးရင် မြို့တက်ပြီး ရောင်းမယ်၊ ရတဲ့ငွေကလေးနဲ့ သူတို့ဘဝကို အသက်ဆက်မယ်၊ ဒါပဲ။ ဒီလောက်ပဲ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှိတယ်။

နေရောင်ထွက်လို့ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ စက္ကလည်း မုဆိုးအလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ယူဆောင်စရာရှိတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းပစ္စယတွေကိုယူပြီး တောထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။

သူ တောထဲကိုခြေချလို့ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး မိုးက ဘဲဖြိုးဖြိုး တဖြောက်ဖြောက်နဲ့ ရွာချစပြုလာတယ်။ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်နဲ့ လေကလည်း ပါဝင်လာတယ်။

လေအတိုးကြောင့် တောထဲမှာရှိနေတဲ့ သစ်ပင်တွေအား သုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ ဟိုယိမ်းဒီယိုင် ဖြစ်လာတယ်၊ သစ်ရွက်

လှုပ်ခတ်သံ၊ သစ်ပင်ကြီးများ ယိမ်းယိုင်သံ၊ အဲဒီအသံတွေကလွဲရင်
တခြား ဘာအသံမှ မကြားရဘူး။

ဒီကနေ့ သားကောင် တစ်ကောင်တစ်လေမှ ရပါဦးတော့
မလား။

စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာတယ်။

ဒီကနေ့အဖို့ သူ သားကောင် တစ်ကောင်တစ်လေမှ
မရခဲ့ရင်တော့ သူ့စိတ်တွေက ဘယ်လိုမှ ချမ်းသာတော့မှာမဟုတ်
ဘူး။ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုခုကို အလိုမကျ ဖြစ်တော့မှာ မသေအချာ
ပဲ။

စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်တာ ဇီတာနက်ထဲ
ကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာတယ်။

မိုးကလည်း ပိုပြီး သည်းလာသလိုပဲ။

မျက်နှာကို ဖျန်းပက်ပေးနေတဲ့ မိုးစက်မိုးပေါက်လေးတွေ
က စူးစူးနစ်နစ်နဲ့ အသားပြင်တွေကို အပ်နဲ့ထိုးစိုက်နေသလိုပဲ။
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွှံ့နစ်နေပြီး လှမ်းလိုက်တဲ့ ခြေလှမ်း
တိုင်းကလည်း လေးလံနေသလိုပဲ။

ဘာကြောင့်လည်း မသိဘူး။

အရိပ်ကောင်းကောင်း နေရာတစ်နေရာရာမှာ မိုးခိုအနား
ယူလိုက်ချင်တဲ့စိတ်တောင် ပေါက်လာမိတယ်။

ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လိုက်တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆို
သလိုပဲ၊ မိုးရေတွေကြားထဲက ဝေရပ်ပျက်ကြီးတစ်ဆောင်ကို လှမ်း
ပြီး တွေ့လိုက်ရတယ်။

အမှန်ပါပဲ။

သူ အမြဲတမ်းလိုလို ဒီတောအုပ်ကြီးထဲကို ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့
အကြိမ်က မနည်းတော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့-

ဒီလို ဝေရပ်ပျက်ကြီးမျိုးကိုတော့ သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး
ဘူး။ ကြုံလည်း မကြုံဖူးခဲ့ပါဘူး။

ဒီကနေ့မှာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းဆိုသလို သူ မြင်တွေ့လိုက်
တာပါပဲ။

သူ တော်တော်လေးလည်း အံ့အားသင့်မိသွားတယ်။

သူ မျက်စိမှားတာများလားဆိုပြီး မျက်လုံးအစုံကို လက်
နှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်သပ်ပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အဲဒီ ဝေရပ်ပျက်
ကြီးက မျက်စိထဲကနေ ကွယ်ပျောက်မသွားဘူး။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပြီး နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို ချမှတ်လိုက်မိတယ်။

“ဟင်း... မထူးပါဘူး။ ဒီလောက် မိုးတွေသည်းကြီးမဲကြီး ရွာချနေတာ ဒီရေခဲဆောင်ပေါ်ကိုမှ ငါ တက်ပြီး မခိုနားဖြစ်ရင်လဲ ငါပဲ အအေးမိဖျားနာပြီး ဒုက္ခရောက်ရမှာပဲလေ။

စိတ်ထဲက ကိုယ့်အာသာကိုယ် ပြန်ပြောပြီး အဲဒီ ဇရပ်ပျက် ကြီးဆီကို လှမ်းခဲ့တယ်။ ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက် တယ်။

ဒီဇရပ်ကြီးကို နှစ်အတော်ကြာကြာက ဆောက်လုပ်ထား ခဲ့ပုံရတယ်။ မိုးထားတဲ့ ခေါင်မိုးတွေက ပေါက်နေတယ်။ မိုးစက် မိုးပေါက်တွေ အဲဒီခေါင်မိုးအပေါက်တွေထဲကနေ အောက်ကို ယိုပြီး ကျဆင်းနေတယ်။

ထူးဆန်းတာက ဇရပ်ပျက်ကြီးရဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မိုးရေ စက်တွေ တစ်စက်မှ တင်မနေဘဲ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ဖြစ် နေတာပါပဲ။

တော်တော်လေးကို ဒဲ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းအဖြစ် အပျက်တစ်ရပ်ပါပဲ။ ဘာရယ်မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း တောင် မသိုးမသန့် ဖြစ်ချင်သလို ခံစားမိလိုက်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။

သတိတော့ ထားရမှာပဲ။ ဒီလိုတော့မျိုးထဲမှာက ကြပ်တို့ သရဲတို့ဆိုတာတွေက ရှိတတ်တာကို သူ ကြားဖူးနားဝ ရှိထားတယ် လေ။

ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်ရောက်တော့မှ ဘာဖြစ်လို့လည်းမသိဘူး။ အလိုလိုနေရင်း အိပ်ငိုက်လာတယ်။ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းပြီး ငိုက်မျဉ်းလာတယ်။

သူ ဒီမနက် အစားအသောက်ဆိုလို့ သိပ်ပြီး စားသောက် ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အမေကျွေးတဲ့ ထမင်းကြမ်းတစ်ခဲနဲ့ ငခြောက်ဖုတ်တစ်မြောင်းသာသာပါပဲ။

အဲဒါနဲ့တောင် သူ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ငိုက်နေရတာလဲ မပြော တတ်ဘူး။

အင်းလေ၊ မိုးကလည်း သည်းကြီးမဲကြီး ရွာချနေ၊ သား ကောင်ကိုလည်း မတွေ့နဲ့ဆိုတော့ မထူးပါဘူး။ တုရေးတမော လောက်အိပ်ပြီး အနားယူလိုက်တာ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့လေ။

နောက်ဆုံး စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဇရပ်ပျက်ကြီး ရဲ့ တိုင်တစ်တိုင်ကို ဖိုထိုင်လို့ မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက် တော့တယ်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။

စက္ကဟာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့သွားလောက် အောင် အိပ်မောကျသွားတော့တယ်။ အိပ်မောကျတာမှ ပါးစပ်က တောင် ဟောက်မြည်းနေလိုက်သေးတယ်

သူ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အိပ်မောကျသွားတယ် မသိဘူး။

နာခေါင်းထဲမှာ အနံ့တစ်မျိုးကို ရလာတယ်။

အဲဒီအနံ့က မွှေးကြိုင်နေတယ်။ ပန်းပေါင်းစုံ စုပေါင်းထား တဲ့အနံ့အသက်မျိုးပဲ။

စက္ကလည်း အဲဒီအနံ့အသက်ကြောင့် အိပ်မောကျနေတာ ကနေ ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားတယ်။ မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်မိတယ်။

“ဘယ်လိုလဲရှင်... ရှင် နိုးလာပြီလား။”

ကြည့်စင်တဲ့အသံလေးနဲ့ မေးလာတဲ့ မိန်းမချော မိန်းမလှ လေးတယောက်ကို သူ့ဘေးမှာထိုင်နေတာ မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ် အစားတွေက ရိုးရိုးစင်းစင်းလေးပါပဲ။ အပေါ် အင်္ကျီလက်ရှည် အဖြူ စင်းနဲ့ ထဘီနက်ပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ အသက်အရွယ် ကတော့ နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ မှတ်ထင်ရ တယ်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်နေရတာ လဲ”

စက္ကဟာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထထိုင်ပြီး မိန်းမပျိုကို မေး လိုက်တယ်။

မိန်းမပျိုလေးက ဆွေးရိပ်သမ်းယုက်နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ဝတ္ထုကိုကြည့်ပြီး ပြောခဲ့တာက-

“ဪ... ရှင်၊ ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ကိုယ့် မိန်းမကိုတောင် ကိုယ် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ထွေးက ရှင့်ရဲ့မိန်းမ ကေသီထွေးလေ၊ အဲဒါတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့လား။”

ဒီမိန်းမပျိုက သူ့မိန်းမလို့ ဆိုနေပါလား။ ပြီးတော့ သူ့နာမည် ကံ ကေသီထွေးတဲ့လေ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကဲဒီ ကေသီထွေးဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးလို့ဝေးဖို့ လူကိုလည်း တခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တာတော့ အမှန် ပါ။

ပြီးတော့ သူ မိန်းမရဖို့ဝေးလို့ သူ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ မိန်းမရဖို့ဆို တာကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲဒါနဲ့တောင်မှ ဒီမိန်းမက သူ့မိန်းမပါလို့ လာပြီးပြောနေတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ တော် တော်ကြီး ထူးဆန်းသွားတာ အမှန်ပဲ။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြီးပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန် တော် ဘယ်တုန်းက သိဖူးလို့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ မိန်းမ လာပြီးဖြစ်နေရတာလဲ၊ သွားစမ်းပါဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး

တခြားကိုသွားပြီး နေစမ်းပါ။ ကျုပ်ဖာသာကျုပ် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါရစေ။

စက္ကက ခါးခါးသီးသီးနဲ့ ကေသီထွေးဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုကို ပြောပြီး နှင်ထုတ်လိုက်မိတယ်။

ကေသီထွေးကတော့ ထိုင်လက်စနေရာမှာပဲ ထိုင်နေပြီး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘူး။ ပြီးတော့ စက္ကကိုလည်း စေ့စေ့စူးစူး ဖိုက်ကြည့်ပြီး-

“ဪ... ရှင်က အခုတော့ အထွေးကို တစ်စိမ်းဆံဆံ ဆက်ဆန်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရမ်းချင်နေပြီပေါ့လေ။ ဒီမှာရှင် ရှင် အထွေး ရဲ့ သားနဲ့သမီးကိုပစ်ပြီး ထွက်သွားတာ တစ်နှစ်ကျော်နေပြီ။ အခု ရှင်ကို ပြန်တွေ့ရတော့ ရှင်က အထွေးကို မှန်လာဥလုပ်ပြီး အထွေး ရဲ့လင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးဆိုပြီးတော့တောင် ပြောင်လိမ်ချင်နေပြန် ပြီပေါ့လေ။ ဟုတ်လား။”

ကေသီထွေးရဲ့ယောက်ျား သူတို့ကို စွန့်ခွာသွားတာ တစ်နှစ် ကျော်နေပြီလို့ ဆိုနေပါကလား။

“အနို့... နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။”

နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်တစ်ခုအနေနဲ့ အဓိကကျနေတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်တော့ ကေသီထွေးကလည်း မတုံ့ မဆိုင်းဘဲ အဖြေပေးတယ်။

“ဪ... ကိုယ်နဲ့ပေါင်းသင်းလာတဲ့ လင်ယောက်ျားရဲ့ နာမည်ကို အထွေး မသိဘဲနေပါ့မလား၊ အထွေးယောက်ျားရဲ့နာမည်က စက္ကပါတဲ့ရှင်၊ ကဲ... ရှင် သိပြီလား။”

ဟိုက်... ရော။

စက္က ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်ရိုက်မိမတတ် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတယ်၊ ကေသီထွေးရဲ့ယောက်ျားနာမည်က စက္ကဆိုပါလား။ သူ့နာမည်နဲ့ အတူတူပဲ၊ လောကကြီးတစ်လောကလုံး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူပဲ ဦးနှောက်အနေအထား ချို့ယွင်းသွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကလဲ ကဘောက်တိကဘောက်ချာနဲ့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလား။

စက္ကဘက်က အံ့အားသင့်တဲ့စိတ်နဲ့ ငြိမ်သက်နေတာကို ကြည့်ပြီး ကေသီထွေးက သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူပေါင်တစ်ဖက်ကို လက်ကလေးနဲ့ အသာပုတ်ပြီး-

“ကဲ... စာယ်လိုလဲ ကိုစက္က၊ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ငြင်းဖို့အတွက် အကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်နေပြန်ပြီလဲ”

ဒီတော့မှ စက္ကလည်း ပြန်ပြီး သတိဝင်လာသလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့-

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား တွေးထင်နေသလို ကျုပ် ဘာအကြံဉာဏ်မှ မထုတ်ဘူး။ ဒီမှာ... ဒီမှာ မကေသီထွေး-

ခင်ဗျား ဘက်က တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီနဲ့တူတယ်၊ ကျုပ်...
ကျုပ် ခင်ဗျား ရဲ့ယောက်ျားနဲ့ နာမည်ချင်းတူတာပဲရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်က ခင်ဗျား ရဲ့ယောက်ျားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မှာ
ဘယ်မိန်းမမှ မရှိဘူး။ ကျုပ်မှာ အမေပဲရှိတယ်၊ ကျုပ်... ကျုပ်
အမေနဲ့ပဲ အတူတူနေ တာ၊ ကျုပ် အခု ပြောပြနေတာတွေက
အမှန်တွေပါ”

သူ ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ကေသီထွေးက
သဘောကျသလို ပြုံးတယ်။

“ဟင်း... ဟင်း။ ရှင်က တော်တော်ရယ်ရတဲ့လူပဲ၊ နောက်
တတ်ပြောင်တတ်တဲ့ အကျင့်ကလဲ အခုထိမပျောက်သေးဘူးနော်၊
တော်ပါတော့ရှင် တော်ပါတော့၊ ရှင် နောက်တာပြောင်တာတွေကို
ခဏလောက်ရပ်ပြီး အထွေးနဲ့အတူတူ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့စမ်းပါရှင်၊
ရှင်ရဲ့သားနဲ့သမီးကို လိုက်ပြီးတွေ့လှည့်စမ်းပါဦး။ ရှင် အထွေးတို့
ဆီကနေ ထွက်သွားတဲ့နေ့ကစပြီး သူတို့က ရှင်ကို တမြော်မြော်
နဲ့ စောင့်နေမေးနေကြတာရှင်၊ အဲဒါ ရှင် အထွေးနဲ့လိုက်ပြီး သူတို့
ကို လိုက်တွေ့လှည့်ဦး”

ဟာ... အခုမှ တကယ်ပြင်သနာပဲ၊ သူ့မှာ ဇနီးမယားရှိရုံ
တင် မကဘူး။ သားနဲ့သမီးကလည်း ရှိနေပြန်သေးရဲ့၊ ပြီးတော့
သူတို့ကို လိုက်ပြီးတွေ့ရဦးမယ်တဲ့လေ။

စက္က တော်တော်လေး ဦးနှောက်ခြောက်ပြီး စိတ်ညစ်သွားရတယ်။ နဂိုကမှ ပြဿနာတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေချင်လို့ တောထဲမှာချည်းပဲ အချိန်ဖြုန်းနေတာ။

အခုတော့... အခုတော့-

စိတ်ညစ်လို့ ကနားသွားပြီးတိုင်ကာမှ သပွတ်အူပျောပါလာတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေပြီ။

“ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ မလိုက်လို့မရဘူးလား”

စက္ကက မရဲတရဲနဲ့နေးလိုက်တော့ ကေသီထွေးက ခေါင်းကိုခါပြပြီး-

“ဟင့်အင်း... မရဘူး၊ အင်း... ရှင်မလိုက်ရင် ငွတ်အတင်း ခေါ်မှာပဲ အဲ... ငွတ်အတင်းခေါ်လို့မှ မလိုက်ဘူးဆိုရင်လဲ လိုက်တဲ့နည်းနဲ့ လိုက်အောင် လုပ်ရမှာပဲနော်”

“နေစမ်းပါဦး လိုက်တဲ့နည်းနဲ့လိုက်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲ”

စက္ကက စပ်စပ်ခုခု လုပ်လိုက်မိတယ်

ကေသီထွေးက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ထိုးလိုက်

ပြီး-

“ဒီမှာကြည့်လေ ဘယ်လိုနည်းလဲ ဆိုတာကို”

စကားအဆုံးမှာ ကေသီထွေးဟာ လက်ခုပ်သံ သုံးချက် ပေးလိုက်တယ်။*

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံအဆုံးမှာတော့ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေကို တက်နင်းပြီး ဒရောသောပါး ပြေးချလာတဲ့ ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အဲဒီနောက် ခြေသံပျောက်သွားပြီး တိရစ္ဆာန်လိုလို လူလိုလို သတ္တဝါကြီးသုံးကောင်က ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ် တက်လာတာ မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဟုတ်တယ်-

လူလိုလို ခွေးလိုလို သတ္တဝါကြီးသုံးကောင်ဟာ တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ပေါ့။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကသာ လူခန္ဓာကိုယ်နဲ့တူပေမဲ့ မျက်နှာကြီးတွေကတော့ ခွေးဘီလူးကြီးတွေအတိုင်းပဲ။ နဖူးမောက်မောက်၊ မျက်ခုံးပွေးထူထူ၊ မျက်လုံးပြူးပြူး။ နှာခေါင်းကပွပြီး ပိပိပြားပြား။ ပါးစပ်ကပြဲပြဲ။ အဲဒီအထဲဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို စွန်းထွက်နေတဲ့ အစွယ်တွေနဲ့။

“ကဲ... တွေပြီမဟုတ်လား။ လက်ခုပ်သံ နောက်ထပ်သုံးချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ အဲဒီသတ္တဝါကြီးတွေက ရှင်ကို တခါတည်း အိမ်ကိုကိုက်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားကြမှာပဲ။ မယုံရင် စမ်းကြည့် လိုက်လေ”

“သူတို့က ဘာတွေလဲ၊ လူတွေလား။ ခွေးတွေလား”

စက္ကက အဲဒီသတ္တဝါကြီးသုံးကောင်ကို မျက်ခြေမပြတ် စိုက်ကြည့်ရင်း စပ်စပ်စုစု လုပ်လိုက်မိပြန်တယ်။

ကေသီထွေးက ပြုံးလိုက်ပြီး-

“သူတို့က အရင်တုန်းက လူတွေပါပဲ၊ ပြောမယ်ဆိုရင် တောလိုက်မှဆိုအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြတဲ့ လူတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း၊ လူတစ်ပိုင်းတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့လေ။ အမဲလိုက်ဖို့အတွက်ဆိုပြီး သူတို့မှာ ခွေးတစ်ကောင်စီရှိတယ်။ အမဲလိုက်လို့မရတိုင်း သူတို့ဟာ သူတို့ဆီမှာရှိနေတဲ့ ခွေးတွေကို အရမ်းနှိပ်စက်ကြတယ်။ အဲ... သူတို့လဲသေရော ဒီဘက်ဘဝမှာ လူတစ်ပိုင်း တိရစ္ဆာန်အဖြစ်နဲ့ အထွေးဆီမှာလာပြီး အစေအပါး လုပ်နေကြတော့တာပဲလေ။ ကဲ... ရှင်ကော အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံချင်သလား။”

“နို့... ခင်ဗျားကရော လူလား၊ ဝိညာဉ်လား၊ တစ္ဆေလား၊ သရဲလား။”

ကေသီထွေးက ခေါင်းခါပြတယ်။

“ရှင်ပြောသလို တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။ အင်းလေ နောက်တော့ အထွေးက ဘာလဲဆိုတာ ရှင် သိလာမှာပါ။ ကဲပါ ရှင် အထွေးရဲ့နောက်ကို လိုက်ဖို့လုပ်ပါတော့”

စကားအဆုံးမှာ ကေသီထွေးက ဇရပ်အပြင်ဘက်ကို ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တယ်။

စက္ကလည်း အကဲခတ်သလို လူ့ခွေးဘီလူးကြီးသုံးကောင် ဘက်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။

မျက်လုံးကြီးအပြူးသား၊ သွားကြီးတွေအဖြဲသားနဲ့ သူ့ကို စားတော့မလို ဝါးတော့မလို စိုက်ကြည့်နေကြတဲ့ သတ္တဝါကြီးသုံး ကောင်ကို စိတ်ခြောက်ခြားဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူတို့ခေါ်တဲ့ဆီကို မလိုက်လို့မဖြစ်တော့မှန်း သူ သိနား လည်လိုက်တယ်။

သူ ကေသီထွေးရဲ့နောက်ကနေ အသာလိုက်ခဲ့တယ်။

ထူးဆန်းတာက ကေသီထွေးသွားတဲ့နောက်ကို မိုးလိုက် ပြီး မရွာတာပဲ၊ ကေသီထွေးရဲ့နောက်ကနေလိုက်ခဲ့တဲ့ သူ့ကိုလည်း မိုးက တစ်စက်ကလေးမှ မစိုစေခဲ့ဘူးလေ။

တော်တော်လေးကို အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။

ကေသီထွေးမှာ ဘယ်လို တန်ခိုးဣတ္တိပါဒ်တွေ ရှိနေသလဲ တော့ မပြောတတ်ဘူး။

လူတိရစ္ဆာန်ကြီးသုံးကောင်ကတော့ သူတို့ရဲ့နောက်ဘက် ကနေကပ်ပြီး လိုက်လာကြတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ နှစ်ထပ်ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်း ဆန်ဆန်နဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအိမ်ကြီးကို တောင်ကမူလေးပေါ်မှာ ဆောက်လုပ်ထားတာပဲ။

ကေသီထွေးက လမ်းမြှောင်လေးအတိုင်း အဲဒီအိမ်ကြီးဆီ ကို ဦးတည်သွားနေတယ်။ ပြီးတော့တစ်ခါ ပွင့်နေတဲ့ တံခါးကတစ် ဆင့် အိမ်ကြီးထဲကိုဝင်သွားတယ်။ စက္ကလည်း မရဲတရဲနဲ့ ခုန်ဝင်ပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။

အိမ်ကြီးထဲကိုဝင်မိတာနဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုခုက သူ့ကို လွှမ်းမိုးလိုက်သလို သူ့စိတ်အသိမှာ ခံစားလိုက်ရတယ်။

အိမ်ကြီးဟာ အပြင်ကနေကြည့်ရင် ဟောင်းနွမ်းအိုပင်း သလို အတွင်းဘက်ဆီမှာလည်း ရှေးဟောင်းဆန်နေတာကို မြင် တွေ့ရတယ်။

အပေါ်ကိုတက်ရတဲ့ လှေခါးလက်တန်းတွေကို ကျွန်းပွတ် လုံးကြီးတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတယ်။ လေးဖက်လေးတန် နံရံတစ် လျှောက်မှာ ကျွဲချိုတွေ၊ ကျားခေါင်းတွေ၊ ကျားအရေခွံတွေ၊ ကြံ ချိုတွေ၊ အဲဒါတွေကို ချိတ်ဆွဲထားရုံမကဘူး။ တောလိုက်တဲ့နေရာ မှာ အသုံးပြုတဲ့ လေး၊ မြား၊ အမဲလိုက်စား၊ အဲဒါတွေကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထားသေးတာပဲ။

“အဲဒါတွေက ရှင်ရဲ့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေလေ၊ ဒီ တိရစ္ဆာန်ခေါင်းတွေ၊ အရေခွံတွေကလဲ ရှင် တောလိုက်လို့ရထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ရှင်ရဲ့ပုတ်ဉာဏ်တွေ ပြန်ပြီ၊ ပွင့်လာပြီလား။”

ကေသီထွေးက နံရံပေါ်က ပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင်းလင်းပြောပြရင်း စက္ကကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်တယ်။

စက္ကက ဘာမှမပြောဘဲ အင်းမလုပ် အီမလုပ်နဲ့ အသာငြိမ်နေခဲ့တယ်။ ဒီတော့လည်း ကေသီထွေးကပဲ ဆက်ပြီး စကားပြောတယ်။

“အဲဒီတုန်းက ရှင်ဟာ အင်မတန်ကိုတော်တဲ့ မုဆိုးကျော်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ရှင်နဲ့တွေ့လိုက်တဲ့ သားကောင်တိုင်းဟာ ရှင်ရဲ့လက်ကနေ လွတ်ထွက်သွားတယ်လို့ကို မရှိဘူးလေ၊ ကဲပါ... ရှင်ရဲ့သားနဲ့သမီးကို သွားပြီး တွေ့လိုက်ပါဦး၊ သူတို့က အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်လေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကေသီထွေးက လှေကားထစ်တွေ အတိုင်း အပေါ်ထပ်ကို တက်ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ဘာကြောင့်လည်းမသိဘူး။

အပေါ်ထပ်ကို တက်လှမ်းနေရတဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေဟာ အစတုန်းကလောက် မသွက်လက်တော့ဘူး။ အနောက်က တစ်ခုခုက ဖမ်းဆွဲထားသလို လေးလံနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုရောက်လာတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းသုံးခန်းရှိတဲ့အထဲက ကေသီထွေးက အလယ်က အခန်းထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားတယ်။ စက္ကကလည်း ကေသီထွေးရဲ့နောက်ကနေ ဝင်လိုက်ခဲ့တယ်။

“၇။... ၇။... ၇။”

အခန်းထဲကိုအရောက်မှာ မြွေသံတွေလိုလို အသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။ စက္ကရဲ့မျက်လုံးအကြည့်က အသံတွေကြားတဲ့ ဆီကို ကျရောက်သွားတယ်။

ဒီတော့လည်း အလွန်အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ မြင်ကွင်းမြင်ကွက်တွေကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့တာပါပဲ။

အခန်းရဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကလေးငယ်လေးနှစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ အဲဒီကလေး ငယ်လေးနှစ်ယောက်ကို လူတွေရယ်လို ပြောရမှာထက် တိရစ္ဆာန်တွေလိုပြောရင်တောင်ရတယ်။ မျက်နှာတွေ စုတ်ချွန်းချွန်းနဲ့ ပါးစပ်ထဲကနေ လျှာတွေက ထွက်ချည်ဝင်ချည်နဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝမ်းလျှားမှောက်နေတဲ့ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်တွေကလည်း အငြိမ်မနေဘဲ ဟိုလိမ်ဒီတွန့်နဲ့။

အသေအချာကြည့်လိုက်တော့မှ အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံတွေက တိရစ္ဆာန်မြွေတွေအတိုင်း ဖြစ်နေတာကို မြင်တွေ့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ပါးစပ်ကလည်း တ၇။၇။အသံတွေ ထွက်နေတယ်။

အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ အခန်းထဲကိုရောက်နေတဲ့ ကေသီထွေးနဲ့စက္ကကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေကြတယ်။

သူတို့ကိုကြည့်ပြီး စက္ကရဲ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားမိတာတော့ အမှန်ပဲလေ။ အာခေါင်တွေခြောက်ခန်းပြီး ရေငတ်ချင်သလိုတောင် ဖြစ်မိတယ်။

“ဒါ... ဒါတွေက ဘာတွေလဲ”

စက္ကက တုန်ချင်နေတဲ့အသံကို မနည်းကြီး ထိန်းချုပ်ပြီး မေးလိုက်မိတယ်။

ကေသီထွေးက သူ့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး လေသံအေးအေးနဲ့ ပဲ အဖြေပေး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြခဲ့တယ်။

“အဲဒါ ရှင်ရဲသား ဝဏ္ဏနဲ့ဒေစီလေ၊ ရှင်ကို သူတို့ စောင့်နေကြတာ ကြာပြီလေ”

“သူ... သူတို့က လူလား မြွေတွေဟားဟင်”

“ဟင်း... ဟင်း... လူတစ်ပိုင်း မြွေတစ်ပိုင်းတွေပေါ့ရှင်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့် သူတို့ အခုလိုဖြစ်သွားရတာလဲ သိလား”

ကေသီထွေးရဲ့ အပေးစကားကို အဖြေမပေးဘဲ စက္ကအသာငြိမ်နေမိတယ်။ ဒီတော့ ကေသီထွေးက ဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလာခဲ့ပြန်တယ်။

“အမှန်တော့ အဲဒီတုန်းက ရှင်ဟာ မြွေတွေကို အဓိကထားပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်။ မြွေတချို့ကို အလမွယ်ဆရာတွေဆီကို ရောင်းချခဲ့တယ်။ မြွေအချို့ကိုတော့ အရေခွံခွာပြီး ပြန်ရောင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ။ ရှင် ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေဟာ ရှင့်ရဲ့ သားနဲ့သမီးမှာလာပြီး ထိတော့တာပဲ။ အဖမ်းခံအသတ်ခံရတဲ့ မြွေတွေကပဲ ကျိန်စာတိုက်သွားလို့ ရှင့်သားနဲ့ ရှင့်သမီးမှာ လာပြီးထိတော့တာပဲ။ အင်းလေ သူတို့မှာတင်မကဘူး။ ရှင့်မိန်းမဖြစ်တဲ့ အထွေးကိုလဲ အဲဒီကျိန်စာက လာပြီးထိတော့တာပဲ။ မယုံရင် အထွေးရဲ့ပါးစပ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။”

စကားအဆုံး-

ကေသီထွေးဟာ သူ့ပါးစပ်ကို ဟပြလိုက်တယ်။

အံ့ဩထူးဆန်းလွန်းစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို စက္ကမုန်မြင်ခြင်ဒိဋ္ဌ မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကေသီထွေး ပါးစပ်ဟာ လိုက်တာနဲ့ ပါးစပ်ထဲကနေ အင်မတန် ရှည်လျားတဲ့ လျှာကြီးနှစ်ခွက် အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာတာပါပဲ။ မြွေဟောက်ရဲ့ လျှာနှစ်ခွက်ပုံပေါ့။ ပြီးတော့ ကေသီထွေးရဲ့ မျက်လုံးအရောင်ကလည်း ပြောင်းလဲသွားတယ်။ မြွေမျက်လုံးအတိုင်း အရောင်တောက်ပပြီး စက္ကကို ညှို့ယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

စက္က မျက်လုံးအကြည့်ကို အလျင်အမြန် ရှောင်လွှဲလိုက်
တယ်။

နောက်ကိုလည်း ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

ကေသီထွေးက ရှေ့ကိုတိုးလာသလို ဝဏ္ဏနဲ့ဒေဝီဆိုတဲ့
မြွေတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း သတ္တဝါလေးနှစ်ကောင်ကလည်း ရှေ့ကို
တိုးလာကြတယ်။

စက္က အခြေအနေမှန်ကို တည့်တည့်ပပ ရိပ်စားမိလိုက်
တယ်။

သူတို့တစ်တွေ သူ့ကို ရစ်ပတ်ဖမ်းတွယ်ကြတော့မယ်ဆို
တာကို သူ သိနားလည် သဘောပေါက်လိုက်မိတယ်။

စက္ကက ကိုယ်ကို နောက်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

ကေသီထွေးက စက္က အလွတ်ရုန်း ထွက်ပြေးတော့မယ်
ဆိုတာကို သူ သဘောပေါက် သိနားလည်သွားပုံရတယ်။

“အဲဒါက ရှင် ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ အထွေးတို့ရဲ့လက်ထဲ
ကနေ အလွတ်ရုန်းထွက်ပြေးဦးမလို့လား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင် ဘယ်
နည်းနဲ့မှ အထွေးတို့ရဲ့လက်ထဲကနေ အလွတ်ရုန်းပြေးလို့ မရတော့
ပါဘူးလေ၊ ဟင်း... ဟင်း”

ပြောပြောဆိုဆို-

ကေသီထွေးက ရှေ့ကိုတိုးလာပြီး စက္ကကို လက်နှစ်ဖက် နဲ့ဖမ်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

စက္ကက ကေသီထွေးကို အားကုန် စောင့်တွန်းပစ်လိုက် တယ်။ ကေသီထွေး နောက်ကို ယိုင်ထွက်သွားတယ်။

ဝဏ္ဏနဲ့ဒေဝီက စက္ကရဲ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

စက္ကက ညှာတာမနေနိုင်တော့ဘူး။ ဝဏ္ဏနဲ့ဒေဝီတို့ကို ခြေ ထောက်နဲ့ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် စက္ကလည်း အခန်းထဲကနေ တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ အခန်းအပြင်ကိုရောက်တော့ လှေခါးထစ်တွေ အတိုင်း အောက်ကိုပြေးဆင်းခဲ့တယ်။

အောက်ကိုအရောက်မှာတော့ ရင်ဆိုင်စရာအဖြစ်နဲ့ ကြံတွေ လိုက်ရပြန်တယ်။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။

ကေသီထွေး၊ ဝဏ္ဏနဲ့ ဒေဝီတို့က ထွက်ပေါက်ကို ပိတ်ပြီး စောင့်နေကြတာပါပဲ။

စက္က ခြေလှမ်းတုန်ဆိုင်း ရပ်တန့်သွားတယ်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကေသီထွေးက သဘောကျသလို တစ် ချက် ရယ်လိုက်တယ်။

“ဟား... ဟား... ဟား။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှင်က အထွေး တို့ရဲ့လက်ကနေ လွတ်မယ်များထင်နေသလား။ မှားသွားမှာပေါ့ရှင် ရှင် ဘယ်လိုပဲ အလွတ်ရုန်းပြေးပြေး။ အထွေးတို့ရဲ့လက်ကနေ လွတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူးရှင်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်-

သူတို့ရဲ့လက်ထဲကနေ မလွတ်လွတ်အောင် အလွတ်ရုန်း ပြေးထွက်နိုင်မှ သူ အသက်ရှင်နိုင်မယ်ဆိုတာကို စက္က နားလည် သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး လက်ထဲကို ဇူးလေး ကို ကိုင်မြှောက်လို့ ရှေ့ကို တစ်ရှူးထိုး ပြေးခဲ့တယ်။ ကေသီထွေး ရဲ့အနားကိုရောက်တာနဲ့ လက်ထဲက ဇူးလေးနဲ့ မျက်နှာကို ဖြတ် ရိုက်ချပစ်လိုက်တယ်။

“ဖြူး...”

မြည်သံအဆုံး ကေသီထွေးရဲ့မျက်နှာတစ်ဖက်ကို လည် ထွက်သွားတယ်။ စက္ကနဲ့ဂေဇိက စက္ကကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက် ကြတယ်။ စက္ကက အားကုန်ခုန်ပြီး သူတို့ရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကနေ ဖြတ် ကျော်ပြီး အိမ်ကြီးရဲ့အပြင်ဘက်ကို ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

“ဂရူး... ဂရူး... ဂရူး”

အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နောက်ကို ကမူးရှူးထိုးနဲ့ အပြေးလိုက်လာတဲ့ လူခွေးကြီးသုံးကောင်ကို အသည်းထိတ်စရာ မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ သူ့အနေနဲ့ အားကုန်သွန်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီအတွေးနဲ့အတူ သူ ခြေကုန်သုတ် ပြေးတယ်။ လူခွေးကြီးသုံးကောင်ကလည်း အပြင်းအထန် ပြေးလိုက်လာတယ်။

အဲဒီမှာတင် ကမူအစွန်းကိုရောက်သွားလို့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနဲ့တိုက်မိပြီး အောက်ကို ဒေါ်မုံကောက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားတယ်။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ် သုံးလေးပတ် ဘယ်နှစ်ပတ်မှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ နောက်ဆုံး သိလိုက်တာက သူ အသံကုန်ဟစ်အော်မိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ လူခွေးကြီးသုံးကောင်က သူ့အနားကို ရောက်လာကြတာကိုပဲ။

အဲဒီနောက်တော့ သူ ဘာဆိုတာမှန်း မသိတော့လောက်အောင် သတိလစ်သွားတော့တာပါပဲ။

“ဟိတ်... သူငယ်... သူငယ်”

တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုခေါ်ပြီး ပုတ်နှိုးနေတာကြောင့် စက္က ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ အသိတရားဝင်လာပြီး မျက်လုံးအစုံကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ သူ့ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ မုတ်ဆိတ်မွှေး ဗရပျစ်နဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဘယ့်နယ်လဲကွဲ့ မင်း နိုးလာပြီလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နိုးလာပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

အဘိုးအိုက ပြုံးပြီး-

“မင်း အိပ်မက်ဆိုးတွေနဲ့ နပမ်းလုံးနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အင်း... ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းကို ဟိုသားအမိသုံး ယောက်က လာပြီး ခြောက်လှန့်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

အဘိုးအိုရဲ့စကားက စက္ကရဲနားထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားတာမို့-

“ဘယ်သားအမိသုံးယောက်လဲ အဘ”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး-

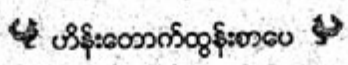
“ဟိုး... လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က မြေအကိုက်ခံရပြီး အစိမ်းသေသေသွားကြတဲ့ ကေသီထွေးဆိုတာရယ်၊ သူ့သားသမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဝဏ္ဏနဲ့ဒေဝီဆိုတာရယ်၊ သူတို့သုံးယောက်က သရဲဖြစ်ပြီး ဒီရေပ်မှာလာပြီး တည်းခိုကြတဲ့လူတိုင်းကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ခြောက်လှန့်ကြနေတော့တာပဲလေ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီနေရာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကွင်းသွားတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့လေ၊ အင်း... မင်းကိုကြည့်ရတာ သူတို့ရဲ့အခြောက်အလှန့်ကို ခံလိုက်ရပြီနဲ့တူတယ်၊ ငါ ဒီကိုရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ မင်းအိပ်နေ

တာတွေတာနဲ့ မင်း အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေပါစေတော့ဆိုပြီး ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေခဲ့တာ၊ နောက်တော့မှ မင်းဆီက အသံတွေ ထွက်လာတာနဲ့ မင်းရဲ့အခြေအနေ မဟန်တော့ဘူးဆိုပြီး နှိုးလိုက် ခုတာပါပဲကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကို အခုလို နှိုးပေးတဲ့အတွက် အဘ ကို အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဘ ပြောသလိုပဲ ကျွန်တော့် ကို ဟိုသရဲမိသားစုက ဝင်ပူးကပ်နေတာပဲဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော် အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ လန့်အော်နေမိတာ အပြင်မှာလဲ တကယ် အသံထွက်သွားမိတယ် ထင်တာပါပဲ အဘ ရာ၊ ကဲ... အဘ၊ မိုးလဲ နည်းနည်းစဲသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့် ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး အဘ”

“ဪ... အေး... အေး၊ ကောင်းပြီကွယ်၊ ကောင်းပြီ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ လောကကြီးမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကောင်းတဲ့အလုပ်၊ ကောင်းတဲ့နေရာ၊ ကောင်းတဲ့ အိပ်မက်တွေပဲရ ဖို့ လိုပါတယ်၊ တတ်နိုင်သမျှတော့ မကောင်းတာမှန်သမျှကို ရှောင် တတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်လေ၊ ကဲ... ကဲ... မိုးစဲနေတုန်း သွားပေးဦးတော့ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

စက္ကလည်း ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်ကနေ ဆင်းခဲ့တယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဒီသားကောင်လိုက်တဲ့ မှဆိုးအလုပ်ကို တစ်ခါတည်း အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ကိုလည်း စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိတာ အမှန်ပါပဲ။ သူ မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲကလို အပြင်မှာလည်း ဝင့်အလိုက်ခံရမယ့်အဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြိုဆုံချင်တာတော့ အမှန်ပဲ။

စက္ကဟာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နဲ့ လျှောက်လှမ်းလာရင်း အမှတ်တမဲ့ဆိုသလို ဇရပ်ပျက်ကြီးဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆိုသလိုပဲ ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်မှာ စောစောတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဘိုးအိုကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ အဘိုးအိုအစား ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သူ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညှင်းတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားပြီး ခြေလှမ်းကိုလည်း သွက်သွက်လက်လက်ကြီး လှမ်းခဲ့မိတော့တယ်။

သူသွေး ကိုယ်သား

တစ်ခါက တောရွာလေးတစ်ရွာမှာ မြေဖမ်းတဲ့အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေတဲ့ မြေအလမွှာယ်ဆရာတစ်ယောက် ရှိတယ်။

အဲဒီ မြေအလမွှာယ်ဆရာရဲ့နာမည်က ကိုဖိုးထူးလို့ခေါ် တယ်။

သူမှာ ဇနီးဖြစ်တဲ့ မအိမ်သူနဲ့ ရှစ်လသားအရွယ် သား ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။

သားလေးရဲ့နာမည်က လမင်းထူးလို့ခေါ်တယ်။

လမင်းထူးလေးက ချစ်မွှေးပါလာတယ်လို့ဆိုရမယ်။

လမင်းထူးလေးကို မြင်တဲ့သူတိုင်းက ချစ်ကြတယ်။

လမင်းထူးလေးက တကယ် ချစ်စရာလေးမှ တကယ့်ကို ချစ်စရာလေးပါပဲ။

🌀 ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ 🌀

အသားအရည်က ပြုပြုဖွေးဖွေးနဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ဖွံ့ဖွံ့ပြီးပြီနဲ့။

လမင်းထူးလေးက ကျန်းမာသန်စွမ်းလို့လား မသိဘူး။ အင်္ဂါရယ်လို့ သိပ်မရှိတတ်ဘူး။

ဗိုက်ဆာလို့ရှိရင်လည်း သူ့လက်ညှိုးလေးကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး 'စုတ်နေတတ်တယ်'

ပြီးတော့ ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်တာကလည်း တကယ့် လူကြီးလေးတစ်ယောက်အတိုင်း။ ပါးစုံကြီးတွေနှစ်ဖက်ကလည်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို စွန်းထွက်လို့။

မိဘနှစ်ပါးကလည်း သူတို့ရဲ့ကလေးလေးကို တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ချစ်လိုက်ကြတာမှ တုန်လို့။

"သားလေးက ငါနဲ့တူလို့ထင်တယ်၊ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲနော်"

ကိုဖိုးထူးက လမင်းထူးလေးရဲ့ပါးပြင်ကို နမ်းရှုံ့ပြီး မကြာခဏ ဒီလိုစကားတွေ ပြောခဲ့သလို ဇနီးဖြစ်တဲ့ မအိမ်သူက မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ထိုးလိုက်ပြီး မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နဲ့-

"အံ့မယ်... မယ် ရှင်ကပဲ ပြောရသေးတယ်၊ သားလေးက ရှင်နဲ့တူရတယ်လို့၊ ဟွန်း... ဘယ်သူ့ကိုပဲ သွားမေးမေးပါ။

🌀 ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ 🌀

ပြောသလိုပဲလား

၇၃

ဒီကလေးက ဘယ်သူနဲ့တူနေလို့ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းနေရတာလဲဆိုတာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဒီကလေးက ဘယ်သူနဲ့တူနေတာတဲ့လဲ၊ အင်း... ကြည့်ရတာ မင်း ငါ့နောက်ကွယ်ရာမှာ ကခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ မဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်ထားစွယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား”

ကိုဖိုးထူးက ဒီလို စွပ်စွဲစကားလုံးနဲ့ ထိုးနှက်လိုက်တော့ မအိမ်သူလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်သွားတယ်။

“ရှင်နော်... ရှင် မဟုတ်ကဟုတ်က စကားတွေနဲ့ လျှောက်ပြီး ကျွန်မကို စွပ်စွဲမနေနဲ့၊ ကျွန်မက ဘယ်ကိုသွားလို့ ဘယ်ကိုလာလို့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်ရမှာတဲ့လဲ”

“မသိဘူးလေကွာ လမင်းထူးလေးက ငါနဲ့မတူဘူးဆိုတော့ မင်းမှာ ငါ့အပြင် တခြားတစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေသလားလို့ပါ”

“တော်စမ်းပါ၊ ရှင် တော်တို့ယောက်ျားတွေက တစ်ဆိတ်ရှိဒါပဲ စဉ်းစား ဒါပဲ တွေးနေတတ်ကြတယ်၊ အိမ်ထဲကနေ အိမ်အပြင်တောင် မထွက်တတ်တဲ့ ကျွန်မက ဘယ်သူနဲ့ ဘာသွားပြီး ဖြစ်ရမှာတဲ့လဲရှင့်”

ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့နေတဲ့ ဇနီးသည် မအိမ်သူ
ကိုကြည့်ပြီး ကိုဖိုးထူးဟာ သဘောကျသလို ရယ်ဖြဲဖြဲ လုပ်နေလိုက်
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ လမင်းထူးလေးက တစ်နှစ်သားအရွယ်ကို ရောက်
လို့လာတယ်။

ကိုဖိုးထူးကလည်း မြွေတွေ့ကို ဖမ်းမြဲအတိုင်း ဖမ်းနေခဲ့
တယ်။

တစ်နေ့တော့-

ကိုဖိုးထူးဟာ မြွေတွေ့ကိုလိုက်ရှာရင်း တောင်ပို့တစ်ခုနား
ကို ရောက်သွားတယ်။

ပြီးတော့ မြွေတွေ့ ခိုအောင်းတတ်တဲ့ မြွေတွင်းတစ်တွင်း
ကိုလည်း သွားပြီးတွေ့လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့-

ကိုဖိုးထူး အဲဒီတွင်းနားရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ အစာရှာ
ထွက်နေကြလို့လား မသိဘူး။ မြွေတွင်းထဲမှာ မြွေတစ်ကောင်မှ
ရှိမနေဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်-

အဲဒီမြွေတွင်းကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကိုဖိုးထူး အရမ်းကို
ဝမ်းသာသွားမိတာတော့ အမှန်ပဲ။

ခဏလောက် စောင့်လိုက်လို့ရှိရင် မြွေတစ်ကောင်မဟုတ်
တစ်ကောင်ကောင်တော့ အဲဒီမြွေတွင်းဆီကို မလွဲကောက် ပြန်လာ
မှာပဲဆိုတာကို သူက သိနေတယ်လေ။

အဲဒါနဲ့ ကိုဖိုးထူးလည်း အဲဒီမြွေတွင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ
ပုန်းခိုပြီး မြွေအလာကို အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်တာပေါ့။

အချိန်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကုန်ဆုံးလာတယ်။

နေရောင်က တစ်စတစ်စနဲ့ ဖြော့တော့လာတယ်။

မကြာခင်အချိန်မှာ အလင်းရောင်ပျောက်ပြီး အမှောင်ထု
ကျရောက်တော့မယ့် အရိပ်အခြေတွေကို တွေ့မြင်လာရတယ်။

သူ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း ဘာမှ မစားမသောက်ဘဲ
ထိုင်စောင့်နေလိုက်တာ အစာအိမ်က သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဝမ်း
မိုက်ထဲက ပိုးမျိုးရှစ်သောင်းက ထကြွသောင်းကျန်းလာလို့ ဆာ
လောင်လာပြီလေ။

ဒါနဲ့ သူလည်း အိမ်ကနေ ထည့်ယူလာတဲ့ ထမင်းခြောက်
ထုပ်လေးကို ဖြည့်ပြီး ထမင်းခြောက်တွေကို တဂွမ်းဂွမ်းနဲ့ ဝါးစား
နေလိုက်တော့တာပေါ့။

ဒီအချိန်မှာပဲ-

သူ လိုချင်တဲ့အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတော့တယ်။

မြွေပေါက်လေးတစ်ကောင် မြွေတွင်းပေါက်ဝဆီကိုဦးတည်
ပြီး တရွေ့ရွေ့နဲ့ တိုးသွားနေတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။

ကြည့်ရတာ အဲဒီမြွေပေါက်လေးဟာ မြွေဟောက်ပေါက်စ
လေးလား။ မြွေပွေးပေါက်စလေးလားပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်-

မြွေဆိုရင် အကောင်ကြီးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကောင်သေးတာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတာက သူနဲ့အတူတူ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ
မြွေပါသွားဖို့ပဲလေ။

ကိုဖိုးထူးလည်း စားလက်စ ထမင်းခြောက်ထုပ်ကို ခါးကြား
မှာ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး တရွေ့ရွေ့နဲ့ မြွေတွင်းဝဆီ ဦးတည်သွားနေ
တဲ့ မြွေလေးဆီကို ခြေသံလုံလုံနဲ့ တိုးကပ်ခဲ့တယ်။

အနားကိုရောက်တာနဲ့ ကိုဖိုးထူးဟာ မြွေပေါက်လေးရဲ့
ခေါင်းကနေ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းယူလိုက်တယ်။ တစ်ဆက်တည်း လွယ်
ပိုးထားတဲ့ ပခြုပ်ထဲထည့်ပြီး အဖုံးကို မြန်မြန်ပိတ်လိုက်တယ်။

အင်း... ဈေးဦးတော့ ပေါက်သွားပြီလို့ ဆိုရမယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်အပြန် မျက်နှာပန်းတော့ နည်းနည်း
လှသွားပြီလို့ ဆိုရမယ်။

ဘာမှမရှိတာထက်စာရင် နည်းနည်းပါးပါး ရှိထားတာက
တော်သေးတာပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလောက်နဲ့တော့ မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး။
ဒီလို မြို့ပေါက်လေးရှိနေပြီဆိုရင် အကောင်ကြီးတဲ့ မြို့ကြီးတွေလည်း
ရှိနေမှာ မလွဲဘူး။

အတွေ့အကြုံအရ သိထားလေတော့ ကိုဖိုးထူးလည်း
ဆက်ပြီးစောင့်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မြို့တွင်းကြီးနားကနေခွာဖို့
အလုပ်မှာပဲ-

“၇။... ၇။... ၇။”

အဲဒီအသံတွေက သူ့ရဲ့နောက်ကျောဘက် အနီးကပ်ဆုံး
နေရာနားကနေ ထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် ကိုဖိုးထူးလည်း ရင်ထဲမှာ
ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

သူ့ရဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာနားမှာ တကယ် အန္တရာယ်ကောင်
တစ်ကောင် ရောက်နေပြီဆိုတာကို ကိုဖိုးထူး ကောင်းကောင်းကြီး
သိလိုက်တယ်လေ။

ကိုဖိုးထူးဟာ ခါးကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ တောလိုက်ဓားကို
အသာဆွဲဖြုတ်ပြီး လက်မှာ အဆင်သင့် ကိုင်ထားလိုက်တယ်။

တောလိုက်ဓားကို လက်မှာ အဆင်သင့်ကိုင်မိတာနဲ့ ကို
ဖိုးထူးဟာ အနောက်ကို ချာခံနဲ့ လှည့်လိုက်တယ်။

သူ အရမ်းကို ကံကောင်းသွားတယ်။

☞ ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ ☜

ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ပြီး သူ့ကိုပေါက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့ မြွေ
ဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။

သူ့အနေနဲ့ အချိန်သိပ်ခွဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာကို
သိလိုက်တယ်။

ပေါက်ဖို့ ပါးပျဉ်းထောင်နေတဲ့ မြွေစောက်ကြီးရဲ့လည်မြို့
ကို လက်ထဲက တောလိုက်ဓားနဲ့ ပိုင်းထည့်ပစ်လိုက်တယ်။

“ရှပ်”

အသံတစ်ချက်နှင့်အတူ မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ
လည်မြို့ကနေ တိခနဲ ပြတ်ထွက်သွားတော့တယ်။ ပြတ်ထွက်သွား
တဲ့ မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ခေါင်းပိုင်းကြီးဟာ အဝေးကို လွင့်စင်ထွက်
သွားတယ်။ ခေါင်းမရှိတော့တဲ့ မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ
မြေပြင်ပေါ်ကို ပြိုလဲကျသွားပြီး တဆတ်ဆတ်နဲ့ တုန်နေတယ်။

ကိုဖိုးထူးဟာ သူ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ပျောက်သွားရတဲ့
မြွေဟောက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ပင့်သက်တစ်ချက်ကိုသာ ရှိုက်လိုက်
မိတယ်။

သူ့အနေနဲ့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာမနေသင့်တော့ဘူးထင်
တယ်။ တော်ကြာ သွေညှိနဲ့ရလို့ မြွေတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ဒီနေရာကို
ရောက်လာလို့ကတော့ သူ့အဖို့ ပြေးပေါက်မှားမှာ သေချာတယ်။

တစ်ကောင်ချင်းကို ရင်ဆိုင်ရတာ ဘယ်လိုမှ မထောင်း
သာပေမယ့် မြွေအုစုလိုက် အပြုလိုက်ကို ရင်ဆိုင်ရမှာကိုတော့
သူ မရဲဘူး။ အများနဲ့တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာက စိတ်ကူးထဲ
မှာတောင် တွေးရဲစရာ မရှိဘူးလေ။

သူ နောက်ကြောင်း ပြန်ခေါက်ခဲ့တယ်။

တရဲရဲနဲ့ အသံကြားတိုင်း ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး နောက်ပြန်လှည့်
ကြည့်ရတာလည်း အမောပါပဲ။

သူ သတ်လိုက်တဲ့ မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ အစွယ်အပွားတွေ
များ သူ့နောက်ကိုလိုက်လာပြီး အန္တရာယ်ပေးမလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့
ပေါ့။

တကယ်တော့ သူ ရက်ရက်စက်စက် ခေါင်းဖြတ်ပြီးသတ်
လိုက်တဲ့ မြွေဟောက်ကြီးက အထီးမဟုတ်ဘဲ အမကြီးတစ်ကောင်
ဖြစ်တာကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိတာပေါ့။

မြွေဟောက်အမ သေပြီဆိုရင် မြွေဟောက်အထီးက
သတ်သွားတဲ့လူရဲ့နောက်ကို လိုက်လာပြီး လက်စားချေတတ်တယ်
ဆိုတာကို သူ အတွေ့အကြုံအရ ကောင်းကောင်းကြီး သိထား
တယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ ကိုဖိုးထူးဟာ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ အိမ်ကိုပြန်
ရောက်သွားတယ်။

“ဒီနေ့ ရှင် ဘယ်နှစ်ကောင် ရလာသလဲ”
မအိမ်သူက အိမ်ပေါက်ဝက ဆီးကြိုပြီးမေးတယ်။

သူ အခါတိုင်းနေ့တွေနဲ့မတူဘဲ စောစောအိမ်ပြန်ရောက်
လာတဲ့အတွက် မအိမ်သူရဲ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး ထူးဆန်းနေ
တယ်လို့ ထင်တယ်။

“အေး... တစ်ကောင်တော့ ရခဲ့တယ်၊ ကြီးကြီးမားမား
အကောင်ထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မြွေဟောက်ပေါက်စလေးတစ်
ကောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ငါ ကံကောင်းသွားတယ်။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မအိမ်သူက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ မေးတယ်။

“မြွေဟောက်မကြီးတစ်ကောင် ငါ့ကိုပေါက်တော့မလို့ ငါ
ခြေထောက်နားကို ရောက်နေတာ ကံကောင်းလို့ပေါ့။ သူက ငါ့ကို
ပေါက်ကာနီးမှာ ငါက အရှင် လက်ဦးအောင်လုပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။
သူခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်လေ။ အဲဒီအတွက် ငါ စိတ်
မကောင်းဘူး။ ငါက မြွေကို အရှင်လတ်လတ်သာဖမ်းပြီး ပြန်ရောင်း
ပစ်တာ၊ တစ်ခါမှ ငါ အခုလို ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ဖူးဘူးလေ”

သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ကိုဖိုးထူး အမှန်တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတာကို သိလိုက်ရတဲ့ မအိမ်သူဟာ စကားလွှဲပြောင်းဖို့
ကြိုးစားတယ်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းလဲ၊ အိပ်နေလိုက်တာ နေ့လယ်ကတည်းက သိုးနေတာပဲ၊ တစ်ချက်ကလေးမှ မငိုဘူးရှင်၊ အရမ်းကိုလိမ္မာတဲ့ ကလေးပဲ၊ ကြီးလာရင်တော့ ကျွန်မတို့ကို ကောင်းကျိုးပေးမှာ သေချာတယ်လေ”

ကိုဖိုးထူးဟာ ကြမ်းပြင် စောင်အခင်းလေးပေါ်မှာ ပိုးလိုးပက်လက်ကလေး အိပ်မောကျနေတဲ့ လမင်းထူးလေးရဲ့အနားကို တိုးကပ်သွားပြီး နဖူးပြင်လေးကို အသာနမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လွယ်သိုင်းထားတဲ့ ပချွန်နဲ့ တောလိုက်ပစ္စည်းတွေကို မလှမ်းမကမ်း အခန်းထောင့်မှာ သွားချထားလိုက်ပြီး မအိမ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ငါ ဗိုက်ဆာလာတယ် အိမ်သူ၊ ငါ့အတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးဦးလေ”

“ရှင့်အတွက် ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ ငါးပိရည်တို့စရာတွေ ရှိပါတယ်ရှင်၊ စားပွဲပေါ်က အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်ပြီး စားပေတော့”

ကိုဖိုးထူးလည်း ထမင်းစားပွဲဝိုင်းဆီကို လှမ်းသွားတယ်။ အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ထမင်းအဆင်သင့် ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်ရယ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပန်းကန်နဲ့ ငါးပိရည်တို့စရာတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကိုဖိုးထူးလည်း ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လက်ဆေး
ပြီး ထမင်းနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ငါးပိရည် တို့စရာတွေနဲ့ အားပါး
တရ စားလိုက်တာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ထမင်းတစ်ပန်းကန်
ကုန်သွားတော့တာပေါ့။ ထမင်းအုပ်ခောင်းထဲက ထမင်း ထပ်ပြီး
ထည့်မယ်အလုပ်မှာပဲ အလန်တကြား ထပြီးအော်လိုက်တဲ့ မအိမ်သူ
ရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတော့တယ်။

“ကိုဖိုးထူး... ကိုဖိုးထူး”

ထမင်း ထပ်ထည့်တော့မယ့် ကိုဖိုးထူးရဲ့လက်ဟာ
တုန်သွားတယ်။ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ မအိမ်သူဆီကို လှမ်းခဲ့မိတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ အိမ်သူ”

“ဟိုမှာကြည့်လေ၊ ရှင် မမြင်ဘူးလား။ သားလေးရဲ့ဘေးမှာ”
မအိမ်သူ မေးငေါ့ပြတဲ့ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လမင်း
ထူးလေးရဲ့ဘေးမှာ ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ပေါက်တော့မယ့် ဟန်ပြင်နေ
တဲ့ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို အသည်းထိတ်စရာ မြင်တွေ့
လိုက်ရတော့တယ်။

ကိုဖိုးထူးလည်း သားလေးအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး တော
လိုက်စားတွေရှိတဲ့ နေရာဆီကို လှမ်းသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
မိတယ်။ မအိမ်သူက ကိုဖိုးထူးရဲ့လက်ကို အသာဆွဲထားလိုက်ပြီး
အသံတိုးလေးနဲ့-

“သူ့ကို အသေသတ်ဖို့ မလုပ်နဲ့ဦး။ ရှင်က သူ့ကိုမသတ်
 ခင် သူက အရင်ဦးပြီး သားလေးကိုသတ်သွားမှဖြင့် ဟုတ်ပေ့ဖြစ်
 နေဦးမယ်။ သူက ကလေးနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာရှိနေတာလေ။ အခု
 အချိန်မှာ သားလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်တယ်ရှင်”
 ကိုဖိုးထူးလည်း စိတ်ချုပ်သိန်းပြီး အသာငြိမ်နေလိုက်ရ
 တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပချုပ်ထဲက မြွေပေါက်စလေးကလည်း ထကြွ
 သောင်းကျန်းလာတော့တယ်။ အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေလို့ ပချုပ်
 က ဟိုယိမ်းဒီယိုင် ဖြစ်လာတယ်။

ကိုဖိုးထူး ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ပချုပ်အဖုံးဟာ ပွင့်ထွက်
 သွားတယ်။

ပချုပ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ မြွေဟောက်လေးက အပြင်ကို ထိုး
 ထွက်လာတယ်။

သူတို့ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ အဲဒီ မြွေဟောက်ပေါက်စလေးက
 ပါးပျဉ်းထောင်ထနေတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးဆီကို တိုးသွားတယ်။

မြွေဟောက်ကြီးက သူ့အနားကို တရွေရွေနဲ့ တိုးလှမ်းလာ
 နေတဲ့ မြွေဟောက်ပေါက်စလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးတဲ့နောက်
 ပါးပျဉ်းကို အောက်ချတယ်။ ဒီနောက် လမင်းထူးလေးအနားကခွာ
 ပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြန်ထွက်သွားတယ်။ မြွေဟောက်ပေါက်

စလေးက အဲဒီမြေဟောက်ကြီးရဲ့အနောက်ကနေ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားတော့တယ်။

ဒီတော့မှ မအိမ်သူက လမင်းထူးလေးကို ပြေးပွေးခိုပြီး ပါးပြင်လေးကို တရုံရုံနှုန်းလို။

“အမယ်လေး... သားလေးရယ်၊ မသေကောင်း မပျောက် ကောင်း”

“အမှန်တော့ မြေဟောက်ကြီးက သူ့ကလေးကို ပြန်လာ ပြီး ခေါ်သွားတာပါကွယ်၊ အင်း... သူလဲ တိရစ္ဆာန်ပေမယ့် သူ့သား သမီးကိုတော့ ချစ်ရှာသားပဲနော်”

ကိုဖိုးထူးက သတိသံဝေဂရသလို ပြောလိုက်တယ်။ ပြီး တော့ အဲဒီနေ့ကစလို့ အကုသိုလ်များတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဖမ်းတဲ့အလုပ်ကို တစ်ခါတည်း အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ တယ်လေ။

မြေဂ

တစ်ခါတုန်းက အင်မတန် လှပပြီး သာယာကြည်နူးစရာ
ကောင်းလှသည့် တောအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ရှိသည်။

ထိုတောအုပ်၏အမည်မှာ မြိုင်မဟာတောအုပ်ဟု ခေါ်ရင်
သည်။

ထိုမြိုင်မဟာတောအုပ်ကြီးမှာ အဝန်းအဝိုင်း ကြီးမားသည်
နှင့်အမျှ လှပဆန်းကြယ်သည့် အပင်မျိုးစုံကလည်း ပေါက်
ရောက်နေကြသည်။

အလှကြိုက်ပန်းပင်များနှင့် အလှေကျပေါက်ရောက်နေ
သည့် သစ်ပင်များဖြစ်သည်။

ထိုမြိုင်မဟာတောအုပ်ကြီးထဲတွင် ပန်းပင်သစ်ပင်ပန်းစုံ
ပေါက်ရောက်နေသည်နှင့်အမျှ ကျေးငှက်သာရကာ အပေါင်းနှင့်
လည်း ပြည့်စုံနေသည်။

👉 ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ 📖

အထူးသဖြင့်...

နွေအခါနှင့် ဆောင်းတွင်းကာလများ၌ ထိုမြိုင်မဟာတော အုပ်ကြီးထဲတွင် ဟိုမှသည်သို့ လူးလာခေါက်၍ ပုံသန်းနေကြသည့် ကျေးငှက်သာရကာ အပေါင်းတို့ကလည်း မျက်စိရှုပ်ယှက်ခတ်မျှ ရှိနေတတ်၏။

ပြီးတော့....

မိုးတွင်းအခါသမယ၌ ပျောက်ကွယ်နေတတ်ပြီး နွေအခါ နှင့် ဆောင်းတွင်းကာလတို့တွင်သာ ကြားရတတ်သည့် ကျားဟိန်းသံ၊ ခြင်္သေ့ဟိန်းသံ၊ သမင်ဟောက်သံ၊ ဆင်အော်သံ၊ ဂျီဟောက်သံတို့ဖြင့် ထိုမြိုင်မဟာတောအုပ်လေးမှာ စည်ကားဆူညံ နေတတ်သည်။

အပျော်တမ်း အမဲလိုက်တစ်ဦးဖြစ်သည့် စိတ္တထိုမြိုင်မဟာ တောအုပ်လေးတွင်းသို့ ခြေချမိသည့်အချိန်သည် ဆောင်းတွင်း ကာလ ဖြစ်သည်။

အချိန်က နေစောင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

ဆောင်းတွင်းကာလမို့ စောစီးစွာပင် အလင်းရောင်တို့က ရုပ်သိမ်းစပြုနေပြီဖြစ်သည်။ မကြာမီ အမှောင်ရိပ်ကျရောက် တော့မည့် အရိပ်အရောင်တို့ကလည်း ယှက်သမ်းလာနေပြီ ဖြစ် သည်။

သို့နှင့်အမျှ...

မြို့နင်းတို့ကလည်း တဖွဲဖွဲဖြင့် ကျဆင်းစပြုလာနေပြီဖြစ်
သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှန်မှိုင်း၍သာနေသည်။

ဆောင်းတွင်းကာလ၌ အအေးဓာတ်ကလည်း မသိမသာ
လေး လွှမ်းခြုံလာသောကြောင့်လည်း စိတ္တသည် အပေါ်အကံ့
ကော်လံစကို လည်ပင်းအထိ ဆွဲမတင်လိုက်မိသည်။

စိတ္တသည် မျက်စိရှင်ရှင်ထားရင်း တောအတွင်းပိုင်နက်
နက်ထဲသို့ တစ်စတစ်စဖြင့် ဝင်ရောက်မိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဤအချိန်အထိတော့ လူရိပ်လူရောင်ကော တောရိုင်း
တိရစ္ဆာန်တွေကိုပါ မတွေ့မြင်ရသေးပါ။

စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းမိသည်အမှန်။
အမှန်တကယ်ဆို

သူ့အနေဖြင့် ဤတောနက်ကြီးတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်
မှာ အချိန်အတော်ကြာမြင့်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဤတစ်ခေါက်တွင် မြိုင်မဟာတောနက်ကြီးထဲသို့ တစ်ခါ
တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးခဲ့စဉ်က အမဲလိုက်မှဆိုးတို့ဖြင့် ရှိနေတတ်သည်
ကို မြင်တွေ့ဖူးခဲ့သည့် သားကောင်တွေကိုလည်း အများအပြား
မြင်တွေ့ဖူးသည့်သာပင်။

ထိုကဲ့သို့...

လူအရိပ်အရောင် မမြင်ရတာမျိုး၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ တစ်ကောင်တလေမျှပင် မမြင်တွေ့ခဲ့ရတာမျိုး မရှိခဲ့။

သတ္တဝါ တစ်ကောင်မဟုတ်တစ်ကောင်တော့ ရပြီးမှ အပြန်လမ်းခရီးကို ဆက်ရစမြဲ။

ထိုစဉ်မှာပင်

အင်မတန်ချော အင်မတန်လှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ကို တွေ့ရှိလိုက်ရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အမှန်ပါပဲ။

ထိုမိန်းကလေးသည် ချောသည်၊ လှသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် မျက်နှာတင် ချောမောလှပသည် မဟုတ်သေးပါ။

ကိုယ်ခန္ဓာ အဆစ်အပေါက်ကလည်း မြင်ရသူတစ်ဖက်သား အသက်ရှူမှားစေလောက်သည့် အချိုးအစားကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ရှိလှပါမှ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လောက်ပဲရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် လူသူ မနီးသည့် ဤမြိုင်မဟာတောနက်ကြီးတွင်းသို့ ရောက်ရှိ

နေခဲ့သည် မသိ။ သူကလေးသည် ဤတောနက်ကြီးအတွင်းမှာပင် နေထိုင်လေ သလော။

စိတ္တသည် အံ့အားသင့်စိတ်ဖြင့် သစ်ပင်အကွယ်နေရာ ကနေ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေဆဲမှာပင် ထိုမိန်းကလေးဆီက ညှင်း သွဲ့သွဲ့ဖြင့် သီဆိုလိုက်ကာ သီချင်းဆိုသံအေးအေးလေးကို ကြားလာ ရတော့သည်။

တကယ်တော့...

ထိုမိန်းကလေးသည် လှပေ့ဆိုသည့် အလှပန်းများကို ခူး ဆွတ်ရင်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြင့် သီချင်းဆိုနေခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ် ပါတော့သည်။

သည်မိန်းကလေးသည် လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။

နတ်သမီးတစ်ပါးပါးက လူယောင်ဆောင်ဖန်ဆင်းပြီး ကိုယ် ထင်ပြတာများလေလား။ ဒါမှမဟုတ် မကောင်းဆိုးရွား တစ်ကောင် ကောင်က လူယောင်ဆောင် ကိုယ်ထင်ပြထားလေသလား။

သူ့မိခင် မသေဆုံးမီ ခုံးမခဲ့စဉ် စကားအချို့ကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိသည်။

“ဒီမှာလေ... လောကကြီးမှာ ဘာကိုမှ အတိအကျ မမှတ် လိုက်လေနဲ့။ စိတ်ထဲထဲ မယုံနားလိုက်တာနဲ့ အရာရာကိုချင့်ချိန် တွက်ဆပြီးမှ ယုံမိပါတော့တယ်။ လူသူမနီးတဲ့ တောကြီးမျက်မည်း

ထဲမှာ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပြင်အဆင် အခြယ်အသတွေနဲ့ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီ ဆိုပါစို့။ အဲဒါဟာ သဘာဝ ကျပါ့မလားဆိုတာကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားပေါ့လေ။ မကောင်းဆိုးရွား မိစ္ဆာ ကောင်တွေက ကိုယ့်ကိုဖမ်းစားချင်လို့ အလှအပတွေနဲ့ မြှူဆွယ် ပြားယောင်းတာမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ အဲဒါကြောင့် ပြောတာ ပေါ့။ တံလျှပ်ကိုမြင်တိုင်းလဲ ရေလို့မမှတ်ထင်လိုက်နဲ့။ အဲသလိုပဲ။ နေရောင်ကိုမြင်တိုင်းလဲ ရွှေတောင်ရယ်လို့ တစ်ထစ်ချ နောက်ဆလို မရဘူးလေ။

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဆိုဆုံးမစကားတွေကို ပြန်လည်ကြားယောင် မိလိုက်သည့်အခါတွင်တော့ သူ့အနေဖြင့် ထိုမိန်းကလေးအား အထူး သတိကြီးစွာ ထားရတော့မည်ဆိုသည့်အဖြစ်ကို သိနားလည်လိုက်မိ တော့သည်။

သတိတရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး ထိုမိန်းကလေးအား ကြည့်နေသည့် ထိုအခိုက်မှာပင် မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ရာသည့် ဖြစ် ရပ်တစ်ခုက ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

ဒါကလည်း အပြောမဟုတ်ပါ။

ထိုမိန်းကလေးသည် စိတ္တရှိရာတက်ဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက် ရာမှ ထိုတစ်ဆက်တည်း ပြူးမျက်နှာပေးဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။

ပြုံးကနဲဆိုတော့...

စိတ္တခမျာ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အားလက်ယပ်ခေါ်နေသည့် ထိုမိန်းကလေးကိုလည်း မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့ထံသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လှမ်းနေရာမှ သာယာကြည်လင်သော အသံလေးဖြင့် လှမ်း၍ ပြော ခဲ့ပုံက...

“မောင်တော် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နမတော်က စောကေသီလေ၊ ဘာလဲ အကြာကြီးခွဲခွာနေရလို့ နမတော်ကို မမှတ်မိတော့တာလား။”

စိတ္တသည် ဘာပြော၍ ဘာဆိုရမုန်း မသိတော့ဘဲ နှုတ်မှာ အာစေးထည်ထားသလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ အမည်မှာမှာ စောကေသီဆိုသည်ကို တော့ သိနားလည်မှတ်ထားလိုက်မိပါ၏။

စောကေသီဆိုသည့် ထိုမိန်းကလေးသည် စိတ္တ၏အနားသို့ ရောက်လာသည်။ မျက်နှာလေးတည်လျက် စိတ္တ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စူးစူးစိုက်ကြည့်လျက်...

“မောင်တော် ဘာဖြစ်လို့ နမတော်ကိုပစ်ပြီး အဝေးကို ထွက်သွားရတာလဲဟင်၊ နမတော်မှာတော့ မောင်တော် တစ်နေ့ ပြန်လာနိုး ပြန်လာနိုးနဲ့ စောင့်မျှော်နေရတာ နှစ်တွေတောင် အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ မောင်တော်ရယ်၊ နမတော်အပေါ်မှာ မောင်တော်က အရမ်းရက်စက်တာပဲနော်”

မောင်တော်ပြောနေရင်းမှာပင် စောကေသီ၏အသံသည် ဝမ်းနည်းသံများ ပြည့်နှင်းသွားကာ တစ်စတစ်စဖြင့် တိမ်ဝင်သွား၏။ မျက်ဝန်း တွင်လည်း မျက်ရည်ကြည်များ ပြည့်သီလာသည်။

စိတ္တ မည်သို့နားလည်ရမှန်း မသိတတ်ပါလေတော့။

စောကေသီသည် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် လူများပြီး ဆို စကားတွေ လာ၍ပြောနေခြင်းများလား။

ဒါမှမဟုတ်...

အကြောင်ရိုက်ပြီး သူ့ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သိမ်းဆွင်းနေခြင်းများလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

သူ့အနေဖြင့် အခြေအနေ မီးစင်ကြည့်ကပြီး ရေလိုက်ငါးလိုက် လုပ်ရပေတော့မည်။ အခြေအနေ အကျိုးအကြောင်း မှန်သိရှိရလေအောင် ကြိုးစားရတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်တော်၊ နမတော်ကို ဘာစကားမှမပြော
ချင်တော့လောက်အောင် အခုအချိန်အထိ စိတ်နာနေတုန်းပဲလား”

စောကေသီက တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းလေး ပြောလာလေ
တော့ကြောင့်လည်း စိတ္တသည် မလွဲမရှောင်သာတော့ပဲ...

“ကျုပ် မောင်တော်ခေါင်းကို တစ်ခုခုနဲ့ ထိထားလို့ အရင်
တုန်းက ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တာတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိတော့ဘူး
နမတော်၊ အခုတောင်မှ နမတော်က စပြီးနှုတ်ဆက်ခဲ့လို့သာ နမ
တော်ကို မှတ်မိသွားတာ၊ ဒါတောင် မောင်တော်ရဲ့ဦးနှောက် မှတ်
ဉာဏ်က သိပ်ပြီးမှတ်မိချင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကဲ... ထားပါ
နမတော်က အခု ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

စိတ္တ သိချင်လို့ အချက်ကို အမိအရ မေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် စောကေသီ မျက်နှာလေးမှာ တည်သွား
သည်။ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့်လည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်ခဲ့ရာမှ...

“ဟင်... မောင်တော် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ နမတော်
တို့က ဒီမှာပဲနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ နမတော်က ဒီပန်းတောမှာ
အခု လိုပဲ ပန်းတွေခူးပြီး သီချင်းဆိုနေကျပဲဥစ္စာ၊ အခုမှ
ဘာအထူးအဆန်း လုပ်ပြီး မေးခွန်းတွေလျှောက်ပြီး မေးနေတာလဲ
ကဲပါ... မောင်တော် ဒီအတိုင်းရပ် စကားပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းနေမယ်”

ပြောရုံသာနှင့် :

အစား နမတော်ရဲ့ နောက်ကိုသာလိုက်ခဲ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
အနားယူပေါ့ မောင်ကြီးရယ်”

စိတ္တ ငြင်းဆန်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပါသေးသည်။

သို့သော်...

မရပါလေတော့၊

သူ့စကားစဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်ရရုံ ရှိသေးသည်။

စောကေသီက သူ့လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲပြီး ရှေ့ခေါ်သွား
လေတော့၏။

“မည်သည့်နေရာသို့ ဦးတည်ခေါ်ဆောင်သွားနေသည်လည်း
ကော့ မသိပါ။

စိတ္တသည် စောကေသီ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ကောက်
ကောက်ပါအောင်ပင် လိုက်ခဲ့မိရာမှ တောနက်သည်ထက်နက်လာ
သည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်ကိုခေါ်သွားနေတာလဲ၊
မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မအောင့်အည်းနိုင်တော့သည့်အဆုံး စိတ္တသည် လက်ကို
မသိမသာ ဆောင့်ရှန်းရှင်းမှ မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။

စောကေသီသည် လက်ဆောင့်အဆွဲခံလိုက်ရသောကြောင့်
လည်း မျက်နှာတစ်ချက် ဆိုကနဲဖြစ်သွားပြီး စိတ္တတက်သို့ လှည့်
လိုက်ရာက...

“မောင်တော် ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောလိုက်တာလဲ၊
ရှင့်သီး လိုက်တာ၊ မင်းတွေ့ငါတွေနဲ့ဆိုတော့ နမတော်ရဲနားထဲမှာ
ကြားရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“အိုး... ဒါတွေပါ နားမလည်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်ကိုခေါ်
သွားနေတယ် ဆိုတာကိုပဲ ငါ သိချင်တယ်”

သည်တော့လည်း...

စောကေသီသည် ရွှေရင်အစုံ မှီတက်လာသည်အထိ ပင့်
သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရာမှ...

“ဒီမှာရှင်... ရှင်က မင်းတွေ့ငါတွေနဲ့ လုပ်လာတော့
ဒီကလဲ ရှင်တွေ စောကေသီတွေနဲ့ပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ၊ ရှင့်ကို
အခုစောကေသီ ခေါ်သွားနေတဲ့နေရာက စောကေသီနဲ့ရှင် အရင်က
အတူတူနေခဲ့ကြတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးဆီကိုပဲ၊ အဲဒီမှာ အဖေလည်း
ရှိတယ်၊ ရှင့်ကိုတွေ့ သွားရင်တော့ ဖေဖေတော့ အရမ်းကိုဝမ်းသာ
သွားမှာ သေချာတယ်၊ ကဲပါ... ရှင် အသာတကြည်နဲ့ စိတ်အေး
လက်အေးထားပြီး လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူး”

ဖေဖေနဲ့ တွေ့လိုကတော့ ရှင်ဘဝက ပိုပြီးတော့တောင် ကောင်းစွား
သွားလိမ့်ဦးမယ်၊ ဖေဖေက ရှင်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာရှင်”

“ငါမှ မင်းအဖေကို မသိတဲ့ဥစ္စာ၊ အိုကွာ... မလိုချင်ဘူး
ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ဪ... ရှင်က အားလုံးကို မေ့နေပြီပဲကိုး၊ ရှင် အခုပြန်
လို ကတော့ လမ်းခရီးမှာ ရှင်အတွက် အန္တရာယ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်
တိုးပြီး ရှင်ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ရှင်၊ မောင်ပြီး အလင်းရောင်ပျောက်
တဲ့ အချိန်ကို ရောက်နေပြီလေ၊ ရှင် အမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါး
ဝါးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခရီးသွားမှာတဲ့လဲ၊ ဒီမြိုင်မဟာတောထဲမှာ
မမြင်ရတဲ့ ထောင်ချောက်တွေက အများကြီးပဲ၊ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း
မှားသွားလိုကတော့ ထောင်ချောက်ပဲ ဆွဲကနဲမိသွားပြီး ဟုတ်ပေ
ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ရှင်”

စောကေသီ၏စကားကြောင့် စိတ္တ တင်းနေသောစိတ်တို့
သည် တစ်ခါတည်း လျော့ကျသွားတော့သည်။

စောကေသီ ပြောသလိုပင် ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေပါ
၏။

အလင်းရောင်အားသည် တစ်စတစ်စဖြင့် ပျောက်စပြု
နေပြီး အမှောင်ရိပ်တို့က အစားထိုးဝင်ရောက်စေနေပြီဖြစ်သည်။
မကြာမီတင် သောအချိန်ကာလအတွင်း၌ နေအလင်းရောင်သည်

ဖုံးကွယ်ပျောက်သွားပြီး သိပ်သည်းနက်ရှိုင်းလှသည့် အမှောင်ထု တို့က အစားထိုး ဝင်ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုသောအခါ သူ့အဖို့ အိမ်အပြန်ခရီးလမ်းသည် အမှောင်ထု တွင်းမှာ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

အခန့်မသင့်လျှင် ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်တစ်ခုခု အတွင်းသို့ သက်ဆင်းပြီး အသက်ပင်ပျောက်သွားနိုင်လောက်သည်။

စောကေသီသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရခက် သလို တွေဝေငေးငိုင်နေသည့် စိတ္တကိုကြည့်ပြီး မသိမသာလေးပြီး လိုက်လျက် တစ်ဆက်တည်း...

“ကဲပါရှင် သိပ်စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ရခက်မနေပါနဲ့၊ ကေသီ ခေါ်တဲ့နောက်ကိုသာ အသာတကြည်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့စမ်းပါရှင်၊ မနက် မိုးလင်းတဲ့အခါကျမှ ရှင်သွားချင်တဲ့ဆီကို သွားချင်ရင်လဲ သွားပေါ့ ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှင်တယ်နော်၊ အရင်တစ်ခါလိုတော့ ကေသီ ကို အကြာကြီးပစ်ထားရဘူးနော်”

လက်ညှိုးလေး တထိုးထိုးနှင့် စကားတွေဆိုနေသည့် စော ကေသီကို စိတ္တသည် သက်ပြီးတစ်ချက်ချလျှောက်ရာမှ ဦးခေါင်းကိုသာ မသိမသာ ညိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။

စောကေသီ တော်တော်လေးကို ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ စိတ္တ၏လက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှေ့ဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

🌀 ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ 🌀

အတော်ကြာကြာလေး ခရီးဆက်လိုက်သည့်နောက်...

ဟိုဘက်သည်ဘက်ကို ပေါင်းကူးလုပ်ထားသည့် ကြီး
တံတားတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“ဒီကြီးတံတားကို ဖြတ်လိရှိရင် စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး
ဖြတ်နော်၊ အောက်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ ဝှံ့မကြည့်နဲ့၊ မတော်တဆ
အောက်ကိုချော်ပြီး ကျသွားလို့ကတော့ အရိုးကောအသားပါ ရှာဖို့
ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတွင်းကြီးက အရမ်း
နက်ပြီး အထဲမှာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြေတွေ အများကြီးပဲ”

ထိုတွင်းနက်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြောလာသည့် စော
ကေသီ၏ စကားကြောင့် စိတ္တသည် နည်းနည်းတော့ ကျောတွန့်
သွားမိသည်။

ထိုတွင်းနက်ကြီးသည် အလွန်တရာမှ အန္တရာယ်များ
သလောက် ကြောက်စရာကောင်းနေမှန်း သိနားလည်လိုက်မိသည်။

စောကေသီသည် စိတ္တ၏လက်ကိုဖြုတ်ပြီး ကြီးတံတား
အတိုင်း လျှောက်သွားသည်။

ဤတံတားပေါ်ကနေ သွားနေကျ လာနေကျနို့လား မသိပါ။
စောကေသီသည် တစ်ချက်ကလေးမှ ဟန်မပျက်ဘဲ
လျှောက်လှမ်းသွားရာ မကြာမတင်မှာပင် တစ်ဖက်သို့ရောက်သွား
သည်။

ပထမတော့ စိတ္တသည် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီးပြေးဖို့
စိတ်ကူးမိလိုက်သေးသည်။

သို့တစေ...

အခြေအနေကပြေးဖို့ ဖြစ်မည်မထင်ပါ။

ဒီမြိုင်မဟာတောကိုမူ သိပ်ပြီးကျွမ်းလို့ မဟုတ်ပါ။

မတော်မဆ ဆိုပါတော့။ အခု သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသည့်
တွင်း ကြီးလိုမျိုးနှင့် ကြုံဆုံလိုက်ရလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။
အမှောင်ထုထဲ ရှင် ပြေးရမှာဆိုတော့ မည်သည့်နေရာတွင် မည်သည့်
အရာရှိမည်ကို သူ မြင်တွေ့နိုင်မည်မှ မဟုတ်ပဲ။

“ကူးလာခဲ့တော့လေ၊ ဘာခိုင်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ၊ ကူးရမှာ
စိတ်မရဲလို့လား၊ ယောက်ျားပဲရှင်၊ သတ္တိမွေးပြီး ဒီဘက်ကို စိတ်
အေးအေးနဲ့ ကူးလာခဲ့စမ်းပါ”

စိတ္တ အခိုက်အတန့်မျှ တွေဝေငေးဝိုင်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး
အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာဟန်ဖြင့် စောကေသီက လှမ်းအော်ပြော
သည်။

သည်တော့လည်း-

စိတ္တသည် သက်ပြင်းကိုချ၊ စိတ်ကိုတင်းပြီး ကြိုးတံတား
ပေါ်သို့ စတင် ခြေချလိုက်မိပါ၏။

လူနဲ့ရသွားလို့လားမသိ။

တွင်းနက်ကြီးအောက်ဆီမှ တဝန်းဝန်းဖြင့် ဆူညံလှုပ်ရှားသံ
တွေကို အပေါ်ကနေ အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရပါတော့၏။

အောက် တွင်းနက်ကြီးထဲတွင် မြွေတွေ တော်တော်များ
များ ရှိနေပုံရသည်။

တကယ့်ကို အသည်းထိတ်စရာကောင်းလှသည့် သေမင်း
တမန် တွင်းနက်ကြီးပါပဲလား။

ခြေချော်လက်ချော်နှင့် အောက်ကိုကျသွားလို့ကတော့
စောကေသီ ပြောသကဲ့သို့ပင် အရိုးအသားရှာ၍ တွေ့ရတော့မည်
မထင်ပါ။

အသည်းထိတ် ကျောချမ်းစရာကောင်းလွန်းလှသည့် တွင်း
နက်ကြီးပါပဲလား။

စိတ္တသည် စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ကြီးတံတား
အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။

သူ့ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ကြီးတံတားမှာ လှုပ်လီ
လှုပ်လဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။

သူက ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်၊ ကိုယ်ကိုထိန်းလိုက်ဖြင့်
လျှောက်ခဲ့ရာ မကြာမတင်မှာပင် ကြီးတံတားတစ်ဖက်ဆီသို့ ရောက်
သွားတော့သည်။

“အင်း... ရှင် မဆိုးဘူးပဲ၊ ဒီကြိုးတံတားကို ကူးလာနိုင်
သားပဲ၊ ကဲ... ရှေ့ခရီး ဆက်လိုက်ကြရအောင်”

စောကေသီသည် ခိုးမွမ်းစကားဆိုပြီးနောက် စိတ္တ၏ လက်
တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှေ့ခရီး ဆက်ခဲ့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း
များဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသည့် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ဂူရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား
တော့၏။

“ကဲ... ကေသီတို့ အထဲဝင်ကြစို့”

စောကေသီသည် ပါးစပ်ကို ပြောလည်းပြော၊ လက်က
လည်း ရှေ့က ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို အသာဖယ်ရှားပြီး ကျောက်
ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ စိတ္တကလည်း စောကေသီက
နောက်ကနေ အသာလိုက်ခဲ့သည်။

ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ခြေချမိသည်နှင့် စိတ္တသည် ထူး
ဆန်းအံ့ဖွယ်ရာ အခြင်းအရာတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ယင်းမှာ...

ကျောက်ဂူအတွင်း၌ မည်သည်မီးမှ ထွန်းမထားပါပဲလျက်
အလင်းရောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရရှိနေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။

“ရှီး... ရှီး... ရှီး”

“ရှီး... ရှီး... ရှီး”

ကျောက်ဂူအတွင်းဘက်ပိုင်းဆီသို့ရောက်သည်နှင့် မြေတွန်
သံတွေကို ကြားလာရသည်။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို-

နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ဟိုမှသည်သို့ သွား
လာနေကြသည့် မြေအများအပြားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်
စိတ္တသည် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းအစုံကို တုန်ခိုင်းရပ်တန့်လိုက်မိ
သည်။

“မြေတွေက များလှချည်လား စောကေသီ၊ မင်း ငါ့ကို
ဘယ်လိုနေရာကို ခေါ်လာတာလဲ”

စိတ္တသည် စောကေသီအား ဒေါသသံဖြင့် ငေါက်ဆတ်
ဆတ် မေးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်-

မြေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး
ပါးပျဉ်းထောင်ကာ ပေါက်သတ်မည့်ဟန်ဖြင့် အားယူလိုက်သည်။

“ဟိတ်... ဘေးဖယ်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားစမ်း”

စောကေသီက အမိန့်ပေးသံဖြင့် ပြောလိုက်သလိုနှင့် ထို
မြေဟောက်ကြီးသည်လည်း ပါးပျဉ်းကိုချကာ တစ်ဖက်သို့ ထွက်
သွားတော့၏။

အံ့အားသင့်စိတ်ဖြင့် စောကေသီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ
သည်။

တစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားသည့် မြွေဟောက်ကြီးအား ဒေါသ ထွက်နေသလို အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော စောကေသီအား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်စဉ် စောကေသီ၏မျက်နှာသည် ကျောက်သား ကျောက်ခိုင်နယ် တင်းမာခက်ထန်လျက်ရှိနေသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ-

မြွေတစ်ကောင်အား နိုင်နိုင်နင်းနင်း အမိန့်ပေးလိုက်နိုင်သည့် စောကေသီဆိုသည် မိန်းကလေးအား လျှော့တွက်၍ မရတော့မှန်း စိတ္တ ကောင်းကောင်းကြီး သိနားလည်လိုက်မိပါ၏။

စောကေသီသည် တင်းကျပ်နေသည့် သူ့စိတ်ကို ပြန်ပြီး လျှော့ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း စိတ္တအား ပြုံးပြလျက်-

“ဘာလဲ မြွေဟောက်ကြီးကို အမိန့်ပေးလိုက်နိုင်လို့ ရှင်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကေသီကို တော်တော်လေး အံ့အားသင့်သွားသလားဟင်”

စိတ္တသည် သူ့စိတ်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း စောကေသီအား ပြန်၍ပြောခဲ့၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင်လုံးကို အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ဖြစ်သွားအောင် အမိန့်ပေး လိုက်နိုင်တဲ့ မင်းရဲ့အစွမ်းအစကို ငါ တော်တော်လေး အံ့အားသင့် သွားမိတာတော့ အမှန်ပဲ စောကေသီ၊ နို့... နေစမ်းပါဦး၊ ဒီမြွေ ဟောက်ကြီးကိုနိုင်ရအောင် မင်းမှာ ဘယ်လိုအစွမ်းအစတွေ ရှိနေ သလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး။”

သည်တော့လည်း-

စောကေသီသည် အသံလေးထွက်သည်အထိ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း-

“ဒီလို မြွေဟောက်ကြီးကို ကေသီ အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ဖက်ကိုထွက်သွားတာ ဘာများဆန်းလို့လဲရှင်၊ အမှန်တော့ ဒီအထဲမှာရှိနေကြတဲ့ မြွေတွေအားလုံးဟာ ကေသီရဲ့ဖေဖေ မွေးထား တာတွေချည်းပဲ၊ ရှင် အထဲကိုရောက်တဲ့အခါ နောက်ထပ် မြွေတွေ အများကြီးကို တွေ့ရဦးမှာပဲ။”

စောကေသီသည် မြွေဟောက်ကြီးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရှင်းလင်း တင်ပြပြီးနောက် အတွင်းဘက်ဆီသို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားသည်။

စိတ္တသည် မိမိအနေဖြင့် အန္တရာယ်ထူပြောသည် နယ်မြေ ထောင်ချောက်တစ်ခုအတွင်းသို့ သက်ဆင်းစပြုနေပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်စတစ်စဖြင့် ရိပ်သားမိစပြုလာသည်။

စိတ်ထဲက သံသယများစွာနှင့်ပင် စောကေသီ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့မိသည်။

သို့ဖြင့်-

မကြာမီမှာပင် ကျောက်ဂူကြီးအလယ် တွင်းရှိနေသည့် ခန်းမဆောင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုခန်းမဆောင်ကြီး၏အလယ်၌ သလွန်ညောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ကျောခင်း၍ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသည့် အသက်ကြီးကြီးအဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအဘိုးအိုလက်တို့တွင် ကြေးအခွံကဲ့သို့ ဂဏန်းကွက်များထနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အသေအချာကြည့်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း မကန်းကွက်များ ရှိနေသည်။

“အဲဒါ ကေသီရဲ့ဗေဗေလေ၊ ဗေဗေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ဒီလိုပဲ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတာ၊ အခုဆိုရင် ဗေဗေ အသက်က နှစ်ရာကျော်နေပြီလေ”

ထိုအဘိုးအိုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စောကေသီက ရှင်းပြသည်။

သည်အဘိုးအို၏ အသက်အရွယ်မှာ နှစ်ရာကျော်နေပြီဆိုသည့်စကားကြောင့် စိတ္တ တော်တော်လေး အံ့အားသင့်သွား၏။ တော်တော်လေး ရှားရှားပါးပါးရှိသည့် အသက်အရွယ်ပေလဲဟုလည်း စိတ်ထဲက မုတ်ချက်ချမိသည်။

“ရှင်လဲ ပင်ပန်းနေမှာပဲနော်၊ အေးအေးဆေးဆေး အနား
မယူချင်ဘူးလားဟင်၊ ရှင် ဗိုက်ဆာနေမယ်ဆိုရင်လဲ အစားအစာစား
ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါလားရှင်”

စောကေသီ သတိပေးလိုက်တော့မှပင် သူ ခရီးပန်းပြီး
ဗိုက်ဆာလောင်နေသည့်အဖြစ်ကို သတိထားမိတော့သည်။

“ကဲပါ... လာပါ၊ ရှင် တစ်ခုခုစားလိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား။
ပြီးမှ အိပ်ခန်းဆောင်ထဲဝင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နားနေ၊ အိပ်စက်
လိုက်ပေါ့ရှင်”

စိတ္တတက်က မည်သည့်စကားမျှမဆိုလိုက်နိုင်မိမှာပင် စော
ကေသီသည် လက်ကိုဆွဲ၍ အတွင်းတစ်နေရာဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
ပြန်သည်။

စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် သစ်သီးသစ်နှံများ ပန်းကန်နှင့်
အစုံ အလင် စားပွဲခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားသည့်
အခန်းဆောင်ငယ် လေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်၏။

“ကေသီတို့ဆီမှာ ဒီအသီးအနှံတွေကိုပဲ စားနေရတယ်၊
ရှင်လဲ အဲဒါတွေကိုပဲ စားလိုက်ပေါ့ရှင်”

စောကေသီက ပြောသည်။

စိတ္တ၏စိတ်ထဲတွင်မှာတော့ ထိုသစ်သီးသစ်နှံများ စား
သောက်ရမှာကို မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိသည်အမှန်။

သို့သော်-

ဗိုက်က ဆာလောင်နေတာကြောင့် ဘာဘာညာညာ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပန်းသီးနှစ်လုံးကို ကောက်ယူစားသောက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ဖြည့်တင်းလိုက်မိတော့သည်။

သူ စားဖူးခဲ့သမျှ ပန်းသီးတွေထဲတွင် ယခု စားရသည့် ပန်းသီးမှာ အရသာအရှိဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်နေသည်။ ပန်းသီးမှာ အနံ့များမွှေးပြီး အရသာ ချိုအိနေသည်။

ဒါပေမဲ့-

ဘာကြောင့်လည်းမသိပါ။

ပန်းသီးနှစ်လုံးကို စားလိုက်မိသည့်နောက်တွင် ဦးခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ် ဖြစ်လာလျက် မူးနောက်ရိဝေလာသည်။ မျက်လုံးအမြင်မှာလည်း ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘဲ ဝေဝါးမှုန်သီလာသလို လူမှာလည်း အခြေမခိုင်တော့ဘဲ ပြိုလဲတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ စောကေသီက လာရောက်၍ မှီတွယ်လိုက်သောကြောင့်သာ သူလဲပြိုကျမသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ရှင့်ကို ကေသီ အခန်းတစ်ခုထဲကို ခေါ်သွားပေးမယ်နော်”

သူ ဘာမှ မပြောလိုက်နိုင်မိမှာပင် စောကေသီသည် စိတ္တ အားတွဲယူ၍ အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ အရောက်ပို့ပေးသည်။ ခုတင် တစ်လုံးပေါ် တင်ပေးသည်။

တိုခုတင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့်-

စိတ္တသည် ခြေဆန့်လက်ဆန့်ကြီး အိပ်မောကျသွားသည်။

သူ အိပ်မောကျသွားသည့်နောက်တွင် သူ့အသိဉာဏ်ထဲ
သို့ အိပ်မက်ထဲက အသံလိုလို၊ အပြင်က အသံလိုလို သတိပေး
စကားသံတစ်သံက ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

“လူလေး တစ်ခါတည်း အိပ်မောကျသွားနေရင် လူလေး
အိပ်မောကျသွားတာနဲ့ လူလေးရဲ့အသက်ကလဲ ဒီမြွေလင်မယားရဲ့
လက်ထဲကို ရောက်သွားမှာပဲ၊ မင်းကိုခေါ်လာတဲ့ စောကေသီဆိုတာ
ကလဲ တကယ်တော့ လူ့အစစ်မဟုတ်ဘူး။ လူ့ယောင်ဆောင်ထား
တဲ့ မြွေမပဲ၊ ဟို... ခုတင်ပေါ်က လူမမာယောင်ဆောင်ထားတဲ့
စောဘာဘဆိုတာလဲ လူ့ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မြွေပဲ၊ ဒီစောကေသီ
ဆိုတဲ့ မြွေမက အခုလိုပဲ မင်းလို လူစားမျိုးတွေကို ဒီကို ခေါ်ခေါ်
လာပြီး သူ့ယောက်ျား မြွေထီးအတွက် အစားအစာအဖြစ်နဲ့ ဆက်သ
နေကျပဲ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ မင်းကိုမင်း အမြန် သတိရအောင်
လုပ်ပြီး ဒီအထဲကနေ ထွက်သွားနိုင်အောင် ကျိုးစားပေတော့”

သတိပေးစကား ပြောဆိုနေသည့် ထိုအသံသည် ပြန်လည်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သို့တစေ-

ထိုအသံရှင်သည် သူ့အသိစိတ်ကို လှုပ်နှိုးပေးလိုက်သလို
ဖြစ်သွားသောကြောင့် စိတ္တ၏ အသိစိတ်တို့သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
ပြန်လည် ပူးတွဲကပ်မိသွားသည်။

စိတ္တသည် အသိတရားကို နိုးနိုးကြားကြားလုပ်ကာ
မျက်လုံး အစုံကို ဖွင့်လိုက်မိသည်။ သူ အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲရှိ
ခုတင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိသည်။
တစ်ခုတော့ တော်သေးသည်။

သူ ယူဆောင်လာသည့် အမဲလိုက်စား သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
မကွဲမကွာ ရှိနေသည်။

စိတ္တသည် အားယူ၍ထသည်။ ခုတင်အောက်သို့ဆင်းပြီး
အခန်းဝသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ အခန်းမှာ တံခါးမရှိသောကြောင့် အပြင်
ဘက်သို့ အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည်။

စိတ္တသည် အခန်းဝတွင်ရပ်ပြီး အပြင်ဘက်ဆီမှ လှုပ်ရှားမှု
အခြေအနေကို အခိုက်အတန့်မျှ စောင့်ကြည့်သည်။

မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

သူ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

သတိကြီးစွာထား၍ ရှေ့ဆီသို့ တိုးလှမ်းခဲ့သည်။

သူ နဂိုလာရာလမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်း

ခဲ့သည်။

ယခု အချိန်အထိတော့ အခြေအနေက သူဘက်မှာ အလေးသာနေခဲ့သည်။

သို့တစေ-

မကြာမီမှာပင် မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်က သူ့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အစောင့်မြွေများလား မပြောတတ်။

ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ပြီး သူ့အားပေါက်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

စိတ္တ ညှာတာမနေနိုင်တော့ပါ။

ခါးကြားဘေးမှာ ထိုးထားသည့် အမဲလိုက်စား ဆွဲထုတ်ယူပြီး ထိုမြွေဟောက်ကြီး၏ လည်ပင်းကိုပိုင်းချလိုက်သည်။

ထိုမြွေဟောက်ကြီး၏ ဦးခေါင်း တိခနဲပြတ်ထွက်ပြီး အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။

စိတ္တ အလျင်အမြန်ပင် ရှေ့ဆီသို့ တိုးလှမ်းခဲ့သည်။

“ရှင် အခုလိုလုပ်လို ဟောဒီအထဲကနေ လွတ်သွားမယ်လို့ ထက်နေသလား၊ ဟင်း... ဟင်း”

စောကေသီဆိုသည့် မြွေမ၏အသံကို ကြားရသည်။ စောကေသီ၏ အရိပ်အရောင်ကိုတော့ မမြင်တွေ့ရပါ။

စိတ္တသည် သတိကြီးကြီးထားပြီး ရှေ့ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

“လူလေး ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ဘုရားတရားကိုသာ အာရုံ ပြုပြီး အပြင်ဘက်ကို ထွက်နိုင်အောင်ကြိုးစား”

ဩဇာအာဏာသံအပြည့်ပါသည့် အသံတစ်သံက သူ့ကို အားပေးစကားပြောကြားသည်။ ထိုအသံသည် သူ အိပ်မောကျနေ စဉ်တုန်းက ကြားလိုက်ရသည့်အသံ ဖြစ်သည်။

စိတ္တ နည်းနည်းအားတက်သွားသည်။ ထွက်ပေါက်ရှိရာဆီ သို့ အလျင်အမြန်ပင် ရွေ့လျားခဲ့သည်။

မကြာမီမှာပင် ကျောက်ဂူအဝသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့နောက်ကျောဘက် ကျောက်ဂူထဲက နေ အလုံးအရင်းနှင့်လိုက်လာသည့် မြွေသံတွေကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသည်။

သူ သိပ်ပြီး စဉ်းစားမနေပါလေတော့။

လှမ်းမြင်နေရသည့် ကြိုးတံတားဆီသို့ အားသွန်၍ ပြေးခဲ့ သည်။ ကြိုးတံတားပေါ်သို့ ခြေချမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ကနေလိုက်လာကြသည့် မြွေအုပ် ကြီးမှာလည်း သူနှင့်အနီးကပ်ဆုံး နေရာနားသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ် သည်။

စိတ္တသည် ကြိုးတံတား၏တစ်ဖက်သို့ ရောက်အောင်ပြေး သည်။

သူ တစ်ဖက်သို့ရောက်သွားသည်။ မြေအုပ်ကြီးကလည်း ကြိုးတံတားပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

စိတ္တသည် တောလိုက်စားဖြင့် ကြိုးတံတားကို ဖြတ်ချ လိုက်သည်။

ကြိုးတံတားကြီးမှာ အမင်းကနေ ပြတ်ထွက်သွားပြီး တွဲ လောင်းကြီး ဖြစ်သွား၏။ ကြိုးတံတားပေါ်သို့ရောက်ရှိနေသည့် မြေ အုပ်ကြီးမှာလည်း ထိုတွင်းကြီးထဲသို့ စိုက်ကျဆင်းသွား၏။

“လူလေး ကံကောင်းသွားတယ်၊ အများအားဖြင့်တော့ ဒီ ကျောက်ဂူကြီးထဲကိုဝင်သွားတဲ့ လူတိုင်းစာ အဝင်လမ်းသာရှိပြီး အထွက်လမ်း မရှိတတ်တာများတယ်၊ ဘာဘလဲ လူလေးကို သတိ ပေးမယ်သာ သတိပေးနေရတာ၊ လူလေး ကြားမှကြားပါ့မလားလို့ ကွယ်”

ဆံပင်ဖြူ မုတ်ဆိတ်မွှေးဖြူနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး စောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထောက် ထားသည့် အသက်ခပ်ကြီးကြီး အဘိုးအိုတစ်ယောက်က သူ့ဘေးနား သို့ ရောက်ရှိလာကာ ထိုစကားတွေကို ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့-

ထိုအဘိုးအိုသည် သူ့အား ကယ်တင်လိုက်သော အသက် သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်နှင့် စိတ္တသည် လက်အုပ် လေးချိ၍ ကန်တော့လိုက်သည်။

“ဘာရယ် အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ဘာရဲကျေးဇူးက အထူးကြီးလှပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်က ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြပေးပါလား ခင်ဗျာ”

“အိမ်... လူလေးက သိချင်သပဆိုရင်လဲ ပြောပြပေးရသေးတာပေါ့လေ၊ ဘာကိုတော့ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်ကလူတွေက စွမ်းအားရှင် ဘိုးဘိုးလိုဆိုပြီး အသိအမှတ်ပြုပြီး ခေါ်ခေါ်ကြတာပဲကွယ်၊ ကဲ... ကဲ... လူလေးကို ဘာ တစ်ခု သတိပေးချင်တာက ဒီကနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး အကုသိုလ်အလုပ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားဖို့ပါပဲ၊ ကဲ... ကဲ... ဘာကတော့ အဲဒါပဲ ပြောခဲ့ပါရစေကွယ်”

ဆိုဆုံးမစကားဆိုပြီးနောက် စွမ်းအားရှင်ဘိုးဘိုး မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် စိတ္တအား ကျောခိုင်း၍ ထွက်သွားရာမှ မကြာမီမှာပင် မျက်စိမြင်ကွင်းထဲကနေ ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် “ဝုန်း” ဆိုသည့် အသံကြီးကြောင့် စိတ္တ နောက်ကျောဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မြွေဆိုးတို့ ခိုအောင်းရာ ကျောက်ဂူကြီးမှာ ပေါက်ကွဲထွက်သွားပြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည့် အဖြစ်ကို မြင်တွေ့

မြေသရဲပိဿာစုနှင့်

၈၅

လိုက်ရပါတော့သည်။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အသာချလိုက်မိ
တော့သည်။

စောကေသီဆိုသည့် မြွေမနှင့် စောဘတဆိုသည့် မြွေထီး
တို့၏ ဇာတ်သိမ်းမလှ ဖြစ်သွားပြီဆိုသည့်အဖြစ်ကတော့ ယုံမှား
သံသယ ရှိနေစရာမလိုပါလေတော့။

သန်းမြင့်ဦး

မြွေပွေးခါးပိုက် ပိုက်မိလေသလား

သူတို့နှစ်ယောက် တောင်တန်းတွေတက်သို့ စတင် ခြေချ
မိပြီ။ ဟိုးရှေ့ တမျှော်တခေါ်ဆီက တောင်တန်းတစ်ခု နေအလင်းနှင့်
အတူ မိုးစက်မြားတံ တဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေသည်ကို “ရှက်ဖပ်” ၏အကြည့်များ
က သွားတွေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဂူထဲခိုနားစဉ်ကကော ဟာရီ
ကိန်းဖလော်ရာ မုန်တိုင်းနီက ကျွန်းတစ်ပိုက်ကို ပက်ကြမ်းတိုက်မှု
မွေ့နောက်ပွေ့ဖောက်သွားသေးလား။

မသိမဆိုင် သူ တွေး၏။ သူ မူးရဲတောင်းက အထွက်မှာပဲ
ပါလီသောဒတ်စ် မိုးလေဝသရုံးမှ ကြေညာသည့် မုန်တိုင်းသတင်း
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကျူးဘား၌ “ဖလော်ရာ” ဝေ့ဝေ့တိုက်
ခတ်၍ ကူးလူးပျံသန်းစပြုနေကြောင်း သတိပေးကြေညာချက်။
ထိုမုန်တိုင်းသင်္ဘောကွမ်းပေါ်မှာရွာနေသော မိုးတို့နှင့် ပေါင်းဖက်
ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

သွားခဲ့လျှင် အုံးအင်းသရော ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်းတို့ဖြင့် မွှေနှောက်ဖွေဖောက်ကာ စစ်ခင်းကျင်းတော့မည်မှာ မလွဲပါပေ။

ရှက်ဖ် မျက်မှောင်ကို စုံကုတ်မိသည်။ တောင်တစ်ခုမှ ဖြတ်လာပြီး အနောက်တောင်တစ်ခုကို ကျော်ရမည့်ကိစ္စမှာ တကယ့် ညတစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် နဖူးတွေ့ မျက်မှောက်ပြုရတော့ မယောင် ရင်မောကျပ်ရပါတီ။ ယခုလည်း နာရီပေါင်း ၃၆ နာရီ လုံးလုံး တမေးလေးတောင် မျက်တောင်တွေ မယှက်ရသေး။ မအိပ် စက်ရသေး။ သတိကို နိုးကြားထားရင်း ခရီးဆက်ခဲ့ရသည်။

သူ့လက်ထဲက သေနတ်ကိုကြောက်၍ လျှောက်နေသော အကျဉ်းသားသည် သူ့ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျှောက်နေ၏။ မကြာမီ ခလုတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့သို့ ဟတ်ထိုးပစ်အလဲ တစ်ခုခုဖြင့် ထိခိုက် သွားမိသလို အကျဉ်းသားငယ်ဆီက ကျိန်ဆဲရေရွတ်သံသဲ့သဲ့ ထွက် လာ၏။ ရှက်ဖ်၏သေနတ်ပြောင်းက အကျဉ်းသားငယ်ကို ကိုယ် အနီးတွင် ချိန်ရွယ်ပြီးသား။ အကျဉ်းသားက ပေစောင်းပေစောင်း နှင့် ထရပ်လိုက်၏။ မျက်လုံးထဲတွင် မီးလိုတောက်နေသော ဒေါသ များ တရှိန်းရှိန်း ထွက်နေ၏။ ပြီးနောက်-

“ကျုပ် ဒီလက်ထပ်ကြီးနဲ့ ဒီအတိုင်း ဆက်လျှောက်နေတာ နဲ့ပဲ ခလုတ်တိုက်ပြီး ငက်ကျိုးရမဲ့ပုံပဲ။ ခင်ဗျားမှာ သေနတ်ရှိနေပြီ ပဲ။ လက်ထပ်တော့ ဖြုတ်ပေးဖို့ကောင်းတယ်”

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

ဟု အသံမာမာထန်ထန်နှင့် ပြောလာခဲ့သည်။

“ကဲ...ဆက်လျှောက်စမ်း”

“ကျွန်ကို ခုလို နှိပ်စက်သလို လျှောက်ခိုင်းနေမယ့်အစား ဘာလို တစ်ခါတည်း အပြတ်ရှင်းမပစ်ခဲ့တာလဲ”

“ရှင်းစေချင်လား။ မင်း နောက်တစ်ခါ ငါ့ပေါ် ခုန်အုပ်ကြည့် လိုက်လေ၊ ဒါဆိုရင် မင်းကို ငါ အပြတ်ရှင်းပေးမယ်”

ရှက်ဖ်က အပြတ်ကြိမ်းလိုက်တော့လည်း ဧတိ “မက် ကျွိုင်း” ငြိမ်ကျသွား၏။ ဂူထဲမှာရှိတုန်းက မက်ကျွိုင်းအလစ်တွင် တစ်ခါလောက်တော့ အခုန်အအုပ်လေးနှင့် ပညာစမ်းသပ်ခဲ့ဖူးပြီး ပြီပဲ။ အဲသည်တုန်းက ရှက်ဖ်လက်ထဲက ဘာရက်တာပစ်စတို သေနတ်က အပြားလိုက် သူ့မေးရိုးကို ရိုက်ပြီးသား ဖြစ်ခဲ့သေး သည် မဟုတ်ပါလား။ နောက်တစ်ခါ ကျည်ဆံလက်ဆောင် မပေးဆက်ဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါ့မလား။

မက်ကျွိုင်းသည် ဘာရက်သေနတ်၏ ပြောင်းဝကို စွေခနဲ တစ်ချက်ပျံ့ကြည့်လိုက်ပြီး တောင်ဆန်း အဝင်လမ်းဘက်သို့ စတင် ရွေ့လျား၏။

အဲဒီနောက် ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ် ညည်းတွား နေသံများ ကြားလိုက်ရသေး၏။

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

ထိုခဏမှာပဲ သူတို့၏အမြင့်အပေါ် မလှမ်းမကမ်းလောက် ဆီက မိုးခြိမ်းသံလိုလို အုန်းခနဲ မြည်ဟိန်းသံကြီးများ ကြောက်ခမ်းလိလိ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြုံလိုက်ရသည်။ တမုဟုတ်ချင်းမှာပဲ တဂုန်းဂုန်းနှင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိမ့်ဆင်းလာနေသော အသံများ အဆက်မပြတ် ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။ ပြီးတော့ မြေလျှင်လှုပ်လိုက်သည့်အတိုင်း သိမ်သိမ်တုန်အောင် မြေကြီးတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါရမ်းခဲ့သည်။ ဟိုးထိပ်တွင် တောင်တို့ အလုံးအရင်းနှင့်အတူ ပြိုဆင်း၍ မြေကြီးခဲတို့ တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး နဂါးအာခံတွင်းမှ ပြိုအန်ကျလာသကဲ့သို့ ဆက်တိုက် ကျလာနေပြီ ဖြစ်တော့သည်။

သို့နှင့်အမျှ-

မြေကျစ်ခဲနှင့် ကျောက်ကျိုးကျောက်ပဲ့တို့သည် ရှက်ဖပ်တို့ရှေ့နေရာ လမ်းတူရှုတို့ တသောသောနှင့် ကျရောက်လာသလို တခဏချင်းမှာပင် မြေခဲပုံ ကျောက်ပုံကြီးများက တောင်လိုပင် မောက်တက်ခဲ့လေသည်။

အကယ်စင်စစ်-

ရှက်ဖပ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ် ချာတိတ်ဘဝက ဂျပေကာမှ တောင်တန်းတစ်ဝိုက်မှာပင် ကြီးပြင်းလာရာဖြစ်၍ တောင်ပြိုဆင်းမှုလောကတော့ အခါခါ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မြေကြီးခဲတို့လေးပင်လာလျက် အပျော့ပိုင်းသည် ဤသို့ပင် ပြိုကျစေဖို့ ဖန်တီး

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

သရဲပဒုပ္ပန်နှင့် ချောက်ချောက်ချားချား သရဲဝတ္ထု

လာတတ်စမြဲ ဖြစ်လေသည်။ ငေါထွက်နေသော တောင်ဆီက ပြိုကျလာစေသလို အတုံးကြီးများ ခဲစများ တဖောက်ဖောက် လှိမ့်ကျစမြဲရှိ၏။

မြေကြီးတို့ ပြုလေပြီဆိုလျှင်လည်း မြေပြင်တို့က သိမ့်သိမ့် ခါရမ်းရစမြဲ၊ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့က ယိမ်းသွဲ့လှုပ်ရှားရစမြဲ၊ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်မြည်သံများ ဖြစ်ပေါ်လာစမြဲ။ ပြီးတော့ မျှော်လင့်မထားလောက်အောင် လျင်မြန်သော အဟုန်နှင့်အတူ မယုံနိုင်စွာ မြေကြီးပေါ်သို့ ပြန်ပြန်ကြွကြွ ကျရောက်လာစမြဲ။

ထိုသောအခါ ရေတွင်တွေ့နေသော လမ်းကြောင်းပါ ပျောက်ရလျက် ကျရောက်နေသည့် သဘာဝအလင်းရောင်ကိုပါ ကာရံဆီးတားလိုက်တိသို့ ရှိရတော့သည်။

မြေကြီးတို့သည် နောက်ဆုံးအချိန်ထိတိုင် တဖွဲ့ဖွဲ့ပင်တောင် ပေါ်ဆီက ကျရောက်နေရလား။ ကြီးမားသော မြေတွင်းအောင်းတွားသွားကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရုတ်တရက် ခွေကျလာသကဲ့သို့ ရှိနေသည်လေ။ ကြောက်စရာကောင်းသော အသံကြီးကလည်း ထိုခဏမှာပင် တိတ်ဆိတ်သွားရ၏။

ရှက်ဖပ်ကော သူ့လက်ထဲက အကျဉ်းသား မက်ကျွင်းတို့ ပါ တစ်ဒင်္ဂပမာန်လောက်ကတော့ ငြိမ်၍ ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ နောက်

တော့မှပဲ အကျဉ်းသားငတ် မက်ကွိုင်းက ရှက်ဖပ်ဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်လာခဲ့သည်။

“ကဲ...ကိုယ့်ဆရာ ရှေ့ခရီးလမ်းကြောင်းကို ဘယ်လို ဆက်ကြဖို့ စိတ်ကူးဦးမလဲ”

တကယ်တော့ မက်ကွိုင်းသည် အနံ့ညာတ အညံ့တား တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ “ကင်းစတုံး” ဇာတိသားဖြစ်သလို ကျောင်းတွင်လည်း သွင်ပြင်ကို ကြည့်ရင်တော့မူ လယ်ထဲဆင်း သည့် တောသားဘလချာတစ်ယောက်ဟု ထင်နိုင်ချင်စရာ ဖြစ်နေ ချေ။

ရှက်ဖပ်က လေသံကို နှိမ့်လိုက်လျက်-

“ဒီလမ်းတစ်ခုတည်း ထွက်လို့ရတာလား။ ဒီလမ်းအပြင် တခြားထွက်ပေါက်ကကော မရှိတော့လို့လား”

ဟု မေးမိသွား၏။

“ဟာ...ဘယ်ရှိပါတော့မလဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ လူတိုင်းက ဒီလမ်းတစ်ခုတည်းကိုပဲ ထွက်ပေါက်လို့ မုတ်ယူနေကြတာလေ”

ဟူ၍ မက်ကွိုင်း ဆိုသည်။

ရှက်ဖပ် လုံးဝ ငြိမ်ကွသွား၏။ နောက်ထပ် ဖြတ်သန်းလို့ ရလေမည့် ဂူတစ်ခုတစ်လေ ဘယ်မှာရှိမရှိ သူ လေ့လာမထားမိ၊ သူက မြေကြီးပုံကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားစဉ်မှာပင်-

သရဲအပြိုင်နှင့် ဆောက်ဆောက်ချားချား သရဲဝတ္ထု

“ကိုယ့်ဆရာရေ ဒီမြေကြီးပုံကြီးကိုဖောက်ပြီး ဖြတ်သွား ဖို့တော့ စိတ်ကူးမပေါ်မိစေခဲ့ ဒါကြီးက ဘူဒိတနဲ့ဖောက်ပြီးမှ ဖယ်ရှား လို့ရမှာ၊ ဒီမှာတော့ ဘယ်မှာမှ ဘူဒိတရနိုင်ဖို့ အကြောင်းမမြင်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့နစ်ယောက်စလုံးရဲ့အဖြစ်က တောင် တွေအကြားမှာ ထောင်ချောက်ပိတ်မိနေတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲ၊ အနောက် ဘက်က ပြန်ထွက်ရမယ့်ဂူကလည်း ခုလောက်ဆိုရင် မြေကြီးတွေနဲ့ အပေါက်တွေတောင် ပိတ်နေလောက်ပြီ”

“မောင်ရင် ကျုပ် နားလည်နိုင်မယ့် အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြောစမ်း ပါ”

“ကောင်းပြီ ကိုယ့်ဆရာ ပြောရတာပေါ့၊ ကဲ...ကျုပ်တို့ ကတော့ ဒီမှာပဲ တွေ့တွေ့ဝေဝေနဲ့ထိုင်ပြီး သေရမယ့်အချိန်ကိုပဲ စောင့်မျှော်ရတော့မှာလား”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါတို့လာတုန်းက ဂူဘက်ကိုပဲ လှမ်းပြီး ထွက်ပေါက်ပြန်ရှာကြတာပေါ့၊ ဒီမှာတော့ မင်းနဲ့အတူထိုင်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မင်းကိုယ်ပေါ်က ပုပ်ဇော်ထွက်နေတဲ့ လူနဲ့နဲ့ ငါ မှုမ်ပြီး သေသွားနိုင်မယ်”

မက်ကွိုင်း သရော်ကမော ပြုံးလျက်-

“ကိုယ့်ဆရာရယ် ခင်ဗျားကော ကျုပ်ပါ နစ်ယောက်စလုံး ပဲ ဂူတစ်လုံးထဲမှာ နစ်ပတ်စလုံး အတူတူနေလာခဲ့တာပါ၊ ကျုပ်

၉

ကိုယ်က နံ့စေ့ရင် ခင်ဗျားကိုယ်လည်း နံ့စေ့နိုင်မှာပဲပေါ့ပဟုတ်လား။ ကိုယ်နဲ့ယဉ်ပါ။ သွားတဲ့ အနံ့အသက်ဖြစ်နေလို့ ခင်ဗျားအနံ့ကို ခင်ဗျား မရနိုင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟေ့ကောင် လျှာရှည်မနေနဲ့ လျှောက်စမ်း”

သူတို့သည် မြေအောက်ဂူတစ်ခုဘက်သို့ ခြေလှမ်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ခြေလှမ်းတွေကလည်း မြေအောက်ဂူဆီ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မြေအောက်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး နံရံကိုကျောပြုပြီး ထိုင်လိုက်ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပေ ၂၀ အကွာမှာ ထိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မက်ကျွင်းက ထောင်ထားသော ဇူးနှစ်လုံးအကြား လက်ထိပ်ခတ်လက်တွေကို ညှပ်ထားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သူ့အား သေနတ်ဖြင့် အနိုင်ယူထားခဲ့လေသူ ရှက်ဖ်ထံသို့ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပင် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါထက် ကိုယ့်ဆရာ ခင်ဗျားကကော ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်နေတာလဲ”

“ကော်ဖီ”

“ဪ...ကော်ဖီစိုက်ခင်း စိုက်စားတာလား”

“ထားပါတော့လေ၊ ကော်ဖီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုပဲ ဆိုပါစို့”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ပြန်မလုပ်ဘဲ ကျုပ်ကို ခုလို အနိုင်ကျင့်ထားတဲ့အတိုင်း တောက်လျှောက် ဒုက္ခလိုက်ပေးနေ ရတာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ရှက်ဖ်သည် မက်ကျွမ်းအား အေးစက် မာကျောနေသောအကြည့် မျက်လုံးတွေနှင့်အဟူ စိုက်ကြည့်မိသွား၏။

“ဪ...မင်း လုပ်ထားတဲ့ အလုပ်ကိုကော မင်း မေ့ပစ် လိုက်ပြီလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က မင်းကိုယ်တိုင် မိန်းမ သားလေးယောက်ကို အနိုင်ကျင့်ပြီး မင်းယောက်ျားအားနဲ့ပဲ ခြေပွ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာတွေကိုလေ။ အေး...အဲဒီ လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကတော့ ငါ့ညီမပဲကွ။ ကဲ...ရှင်းပလားဟေ့”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး”

မက်ကျွမ်းသည် ဒါကြောင့်ကိုးဟုဆိုလျက် ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်လာရသည် အမှန်ပင်။ ထိုနောက်-

“အေးဗျာ အဲဒီလေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားညီမ ဖြစ်နေမှန်း မသိခဲ့မိလို့ ကျုပ် ကျူးလွန်မိသွားတာပါ။ ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် ကျုပ် လက်ရှောင်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ”

“နောက် ရိုသေးတယ်၊ မင်းဟာ တရားဥပဒေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေခဲ့တဲ့ ရဲသားနှစ်ဦးကိုလည်း ကျည်ဆံတွေနဲ့ပဲ တမလွန်ကို ပို့ခဲ့သေးတယ်”

၉

“ဒါကတော့ဗျာ ကျုပ်က ဒီလိုမလုပ်ရင် သူတို့လက်ထဲ ကွဲခနဲ အပါခဲရတော့မှာကိုး၊ ကျုပ်အသက် လွတ်ပြောက်ဖို့အတွက် ကျုပ် အဲသလို မလုပ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။”

“မင်းဟာ အဟိတ် တိရုတ္တန်ကောင်တစ်ကောင်ပဲ မက်ကွိုင်း။”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ဘာနဲ့ကိုယ်ပဲလေ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဘဝထဲ ဝင်ကြည့်ပါလား။ အဲ...ဆိုပါစို့၊ ကျုပ်ဘဝထဲ ဝင်ကြည့်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ ကျုပ်အဝတ်အစားတွေပဲ ခင်ဗျား ခဏလေးလောက် ဝတ်ကြည့်လေ၊ ကျုပ်ကိုယ်လို နံစေတံမသွားဘဲ ရှိပါ့မလား။”

ဟု ဆိုရင်း သူ့အပြောသူ သဘောကျသွားမိသလို ကိုယ်ကို လှုပ်ခါအောင်ပင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အရယ်ကို ချက်ချင်းပဲ သပ်လိုက်ပြီး-

“ခံတွင်းချဉ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ တစ်ခုခု ဖွာဖရာပါမလား။”

“ငါ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘူး။”

“အို...ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အဖို့ အကောင်းဆုံး အဖော်တစ်ဦး ဖြစ်မလာနိုင်တော့ပါလား။ အင်း...တရားလောက် အိပ်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်။”

မက်ကွိုင်းပဲမဟုတ်၊ သူ ရှက်ဖျပ်ကိုယ်တိုင်ပါ ညောင်ညှာပင်ပန်းခဲ့ရသည်။ မျက်လုံးငိုက်မည်းချင်လာခဲ့သည်။ သို့တစေ အိပ်

သရဲအပြစ်နှင့် ချောက်ချောက်ချားချား သရဲဝတ္ထု

တော့၊ မင်းစာ ဒေသထဲမှာရှိတဲ့ ခိုတွေကို မုဆိုးတစ်ယောက်လို ထောင်ပြီး ဖမ်းတတ်ခဲ့တယ်။ မင်း မုဆိုးလိုက်ရင်းကပဲ ကြီးမားတဲ့ ထိခိုက်မှုတစ်ခုကြောင့် လက်တစ်ဖက်က လက်ချောင်းနှစ်ချောင်း အဖြတ်ခံရဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း လက်ချောင်းသုံးခုဂျက်ဆိုပြီး အများက ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ နာမည်ကိုလည်း မင်းကိုယ်နိုက်က အတော် ခံတွင်းတွေခွဲဖူးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မင်း မတိုင်မီကလည်း လက်ချောင်းသုံးခုဂျက်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီး ဒုစရိုက်ကောင်တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးတာကိုး”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ အဲဒါဟာ ငါ့အတွက် သဲလွန်စဖြစ်လာခဲ့ရ တယ်လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လက်ချောင်းသုံးခု ဂျက်အစစ် က ဂူတစ်ခုမှာ ပုန်းခိုလေ့ရှိတယ်။ နောက်ပြီး အမဲလိုက်တတ်တယ်။ ဒီတော့ကာ ငါ့အတွေးထဲမှာ ဒီအရပ်က ဂူကြီးတွေကိုသတိရဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ခိုဖမ်း မုဆိုးတစ်ယောက်ဆို တော့ ဂူတစ်ခုတည်းထဲမှာပဲ ပုန်းခိုနေရမယ်လို့ ငါ ဆက်စပ်ပြီး တွေးမိလိုက်တာပေါ့။ ဒီလို တွေးမိနိုင်ခဲ့လို့လည်း မင်း ပုန်းနေတဲ့ သားလွင်းကို ငါ ခြေရာကောက်နိုင်တာပါပဲ မက်ကွိုင်း”

မက်ကွိုင်း သဘောကျစွာ လှောင်ရယ်တစ်ချက် လွှင့်ထုတ်

ခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား အတော်ပါးနပ်တဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်တို့လို ဒုစရိုက်သားတွေကို ခြေရာခံလိုက်ဖို့ ရာထူး ခင်ဗျားကိုအပ်နှင်းဖို့ကောင်းတယ်”
ဟု ပြောပြီး ရယ်နေပြန်သည်နှင့် ရှက်ဖပ်ကပါ ရောယောင် ရယ်မိ၏။

“ခင်ဗျားမှာ အိမ်ထောင်သည်ကော ရှိလား”
ဟု အရယ်ရပ်ပြီး မေးခဲ့သည်။
ရှက်ဖပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“သားသမီးကော”
ထပ်မံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
မက်ကျွန်း ခေါင်းခါလည်ခါလုပ်ပြီး-

“ခင်ဗျားဟာ တကယ် မိုက်မဲပြီး သိပ်သနားဖို့ကောင်းတဲ့လူပဲ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့လူဟာ ကိုယ့်ရဲ့အပြစ်နဲ့ကိုယ် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ထိုက်တန်မဲ့ စီရင်ချက်ကို ချခံရမှာပါပဲ၊ နောက်ဆုံး ကြီးစင်ပါ တက်ကိန်းဆိုင်ချင် ဆိုက်နိုင်မယ်၊ ခုတော့ ကြည့်စမ်း...ကျုပ်လို ငမိုက်သားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သက်သက်မဲ့ ခင်ဗျားပါ အချောင် ဒုက္ခလိုက်ခံနေရတယ်လို့ဗျာ၊ အဲဒါဟာ ခင်ဗျားအများနဲ့ ခင်ဗျား ခံနေရတာပဲ၊ ကိုင်း...ကျုပ်ကတော့ သေမထူး နေမထူးကောင် ဆိုတော့ ရတဲ့အချိန်လေးမှာ တစ်မှေးသောက် မှိန်းလိုက်ဦးမယ်ပဲ ဟူ၍ ရိသဲ့သဲ့ပင် ဆိုခဲ့တော့သည်။

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

“အေး...ကိုယ် သဘောပေါက်ပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ခုအခြေအနေတိုင်းဆိုရင် ဒီနေရာကနေ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပဲ ထွက်သွားရမယ်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဖိနပ်ကော၊ အဝတ်အစားတွေပါ ကျုပ်ကို ချွတ်ပေးရတော့ မယ်လေ၊ အဲဒါမှ ကျုပ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားသွားလာလို့ ရတော့မှာ”

မက်ကျွန်း လက်ထဲတွင် လေနတ်တစ်လက် အသာစီး ရထားပြီမို့ ရှက်ဖပ်က မျက်နှာလွဲဖယ်ပြီး တစ်ခုချင်း ချွတ်ပေးလိုက် ရသည်။ သည်တခဏမှာပဲ မက်ကျွန်းက လက်ထိပ်ကောက်ကိုင် ခဲ့ရက-

“ဒါတွေကိုတော့ ခင်ဗျားလက်မှာပဲ ဆင်ပေးရတော့မယ်”

သို့နှင့်ပင် မက်ကျွန်းစက်ထဲ၌ ရှိနေခဲ့သော လက်ထိပ် သည် ရှက်ဖပ်၏ လက်ကောက်ဝတ်များပေါ်သို့ ပြောင်းလဲ၍ ရောက် ရီလာရတော့သည်။ ထိုနည်းတူ ရှက်ဖပ်၏ အဝတ်အစားတွေနှင့် အတူ ဖိနပ်တို့ကလည်း မက်ကျွန်းဆီ ကူးလူးသွားခဲ့သည်။ ထို နောက် သူ့အဝတ်အစားဟောင်းတွေကို ချိုင်းတွင်ညှပ်၍ လက်နိပ် ဓာတ်မီးကိုပါမချိန် စုသိမ်းသည်။

“သွားတော့မယ် ဆရာသမားရေ”

သည်တော့ ရှက်ဖပ်က ရုံးနိမ့်နေသော လေသံဖြင့်-

“ဪ...မင်းက ငါ့ကို ဒီပုံစံအတိုင်း ထားခဲ့မှာပေါ့လေ”

“ခင်ဗျား ပြောသလို မှောင်ထဲက ဝတ်လစ်စလစ်လေဟား...ဟား...ခင်ဗျားရွတ်ပြတဲ့ ကဗျာရဲ့ ခေါင်းစည်မှာမည် ကြောင့် ကျုပ် အဲဒီ စိတ်ကူး ဝင်သွားမိတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အခု ခင်ဗျားရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ကျုပ်လဲလှယ်နိုင်ခဲ့ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလှုပ်ရှားလို့ ရခဲ့တော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကမှ ကျုပ်ရဲ့ နံစော်နေတဲ့ကိုယ်က အဝတ်တွေကို လဲလှယ်ချင်မှာ မဟုတ်တော့ ကျုပ် ဒီနည်းလမ်းပဲ ဆင်ရမှာပဲလေ။ ခင်ဗျားမှ အနံ့ပမခံနိုင်တာပဲဟာ”

သူက ပြောရင်း ရှက်ဖပ်၏သွင်ပြင်ကို ကြည့်ရာက တစ်ချက် အော်ရယ်ခဲ့ပြန်ပါ၏။

“ကဲ...ကဲ...ခင်ဗျားရဲ့လက်တွေကို မလှုပ်မရှားနိုင်ဘဲ ခြေထောက်နဲ့သာ စမ်းစမ်းဝါးဝါးလုပ်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှာတော့ ကိုယ့်ဆရာရေ”

သူက မြေအောက်ဂူထဲက အပေါက်တစ်ခုကို ရှာဖွင့်ပြီး အပေါ်သို့တိုးဝင်လျက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ရှက်ဖပ်သည် မှောင်ထဲမှနေ၍ အပေါ်က ခြေသံများကို နားအသာအယာ စွင့်ထားခဲ့သည်။ ခြေသံက တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုးသွားရာက ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ရှက်ဖပ်တစ်ကိုယ်လုံး

“ဘာရှိဦးမလဲကွ၊ မင်းရဲ့ အနံ့အသက်ပဲလေ၊ မင်းရဲ့ အနံ့
 စွဲနေတဲ့ အဝတ်ကြောင့်ပေါ့၊ အဲဒီအနံ့ဟာ မင်းအဝတ်အစား ဘယ်
 လို ခြောင်းဝတ်ဝတ် မင်းရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကျန်နေဆဲပဲရှိသေးတယ်
 လေ၊ မင်း မှတ်မိမလား၊ မင်း ငါ့ကိုမေးတုန်းက စကားလေ၊ ငါ
 ဘာအလုပ်လုပ်လဲလို့ မေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ငါက “ကော်ဖီ”
 ပဲဖြေလိုက်တော့ မင်းကတောင် “ကော်ဖီစိုက်ခင်း စိုက်စားတာလား”
 လို့ ပြန်မေးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ မင်း ထင်
 သလို မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ ကော်ဖီတွေကို အနံ့ခံတဲ့ ပညာတစ်ခု
 တတ်တယ်လေ၊ အနံ့တစ်ခုခုပေါ် ခွဲခွဲခြားခြား လုပ်တတ်တဲ့ စွမ်း
 ဆောင်နိုင်မှုတစ်ခုပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့်လဲ မင်းရဲ့ အဝတ်အစားမှာ
 စွဲနေတဲ့ အနံ့ကတစ်ဆင့် ငါဟာ မင်းရှိတဲ့နေရာဆီ ခြေရာခံနိုင်လာ
 ခဲ့တာပါပဲ”

သည်တော့ မက်ကျွိုင်းက ပြန်မေး၏။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်လက်ထဲမှာ အခု အသင့်ရှိနေခဲ့တဲ့ သေနတ်
 ထဲက ကျည်ဆံယမ်းမှုန့်နဲ့တွေ့ကိုလည်း ခင်ဗျား ရနိုင်မှာ သေချာ
 တယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီထဲမှာ ဘာအနံ့အသက်မှ မပြဘူးလေ”

မက်ကျွိုင်း ရယ်လျက်-

“ကျုပ် စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျား မေ့သွားလို့ဖြစ်

မယ်”

“မင်း ကြည့်ခဲ့တာ ကျည်ဆံခွဲပဲဖြစ်မယ်၊ အဲဒီ ကျည်ခွဲ
ထဲက ယမ်းမှုန့်တွေကို ငါ ကလော်ထုတ်ထားခဲ့တာကိုမှ မင်း
မသိပဲကွ၊ မင်း အိပ်ပျော်နေတုန်းကပဲ ငါ အဲဒါတွေကို ချက်ချင်း
စီမံထားနိုင်ခဲ့တာ၊ ကဲ...မင်း မယုံရင် ခလုတ်ညှစ်ကြည့်လိုက်လေ”

မက်ကျွန်း မောင်းကွင်းကို ညှစ်လိုက်၏။ ချောက်ခနဲသာ
မြည်သွား၏။ ကျည်ဆံပေါက်ကွဲသံ မြည်သွားခြင်း၊ ဖီးပွင့်လာခြင်းများ
မရှိ၊ သို့မို့ကြောင့် သေနတ်ကို အောက်ပစ်ချခဲ့ပြီး ကုန်းဆင်းမှပြေး
ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်-

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက တောင်ခြေ
တစ်ဝိုက် ခိုဖမ်းခဲ့ဖူးသော ရှက်ဖ်၏လက်က ကျောက်တုံးတစ်တုံး
ကုန်းကောက်မိပြီး ကျွမ်းကျင်စွာပင် ပစ်လိုက်သည်နှင့် မက်ကျွန်း
အား ဘုတ်ခနဲထိလျက် ပြန်ဖမ်းမိနိုင်ခဲ့ပါလေတော့သတည်း။

Ref'NAKED IN DARKNESS BY HUGH. B. CAVE.

သန်းမြင့်စိုး

xxxxxxxx

ကြာတော့ ထိုကြောင်တွေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စိတ်မွန်းကျပ် လာရ၏။ စိတ်ဒေါသ ထွက်ချင်လာရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုကြောင် မိသားစုကို တစ်ခါတည်း သုတ်သင်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာရသည်။ သည်အကြောင်းကို ဇနီးဖြစ်သူအား ဖွင့်ပြောမိ လေသော အခါတိုင်းမှာလည်း မခိုင်က သူ့အကြံကို လက်မခံ။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ထို ကြောင်တွေနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အစွဲအလမ်းအကြီးဆုံးက သမီးလေး ပြည့်ပြည့်ပဲဖြစ်သည်။

ပြည့်ပြည့်သည် ထိုကြောင်တွေကို အရမ်းချစ်သည်။ အရမ်း ခင်တွယ်သည်။ ထိုကြောင်တွေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ့ဘက်က စိတ်ထဲရှိ သည်တို့ကို ဖွင့်ပြောမိလေတိုင်း ပြည့်ပြည့်သည် သူ့အား မျက်လုံး ထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းစုနေတတ်သည်။ ကြာတော့လည်း ပြည့်ပြည့်၏ရှေ့မှာ ထိုကြောင်တွေ အကြောင်းကို စကားဟဟပင် မပြောရဲအောင် ဖြစ်လာရသည်။

“ရှင် ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ အခုမှ မနက် ၂ နာရီ လောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ အိပ်လို့ရတဲ့အချိန်တွေ အများကြီးကျန်သေး တဲ့ ဥစ္စာကို”

ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး အတွေးလွန်နေသည့် သူ့ကိုကြည့် ကာ မခိုင်က တိုးတိုးသဲ့သဲ့လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

ကိုလှမြင့်သည် မကျေမနပ်အကြည့်ဖြင့် မခိုင်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း . . .

“ဟာကွာ . . . မင်းမကြားဘူးလား။ ဖော့စော့တုန်းက ကြောင် တွေအော်နေတာကို၊ အလုပ်က ပင်ပန်းရတဲ့အထဲ ဒီကြောင်တွေကြောင့် ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်—ကွ၊ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်လို့ရတော့မှာတဲ့လဲ၊ တောက် . . . ဒီလောက်ဒုက္ခပေးတဲ့ သတ္တဝါ တွေကို ရှင်းပစ်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်၊ နို့မို့ဆို အိပ်ရေးပျက်တာများလို့ ငါ့ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ရတော့မှာပဲ”

“တော်ကလည်းတော်၊ တော်တော်အကုသိုလ်များတာပဲ၊ ရှင့်ဘာသာ အလုပ်ပင်ပန်းလာတိုင်း အလကားနေရင်း ဒီကြောင် တွေကိုပဲ ပြဿနာရှာနေတော့တာပဲ၊ ကဲပါ . . . ဒီကြောင်သံတွေ လည်း တိတ်သွားပြီပဲဥစ္စာ”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ အချိန်က အစောကြီးရှိသေး သည်။ ပြန်အိပ်မည်ဆိုလျှင် တစ်ရေးရလောက်ပါ၏။ သို့တစေ သူ့မှာ အိပ်ချင်စိတ် မရှိပါလေတော့။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ထို ကြောင်မိသားစုကို မည်သို့မည်ပုံ ရှင်းလင်းပစ်ရမည်ကိုသာ ဦး နောက်ဉာဏ်ထုတ် စဉ်းစားနေမိပါ၏။

မနက် မိုးလင်းသည်နှင့် မခိုင်သည် သမီးလေးပြည့်ပြည့် အား ကျောင်းသို့ပို့ဖို့ စီစဉ်လေဘော့၏။

“ရှင်လည်း အလုပ်သွားဖို့ ပြင်တော့လေ”

ပြည့်ပြည့်အား ကျောင်းစိမ်း အဝတ်အစား ဝတ်ပေးရင်း မခိုင်က ကိုလှမြင့်ကို လှမ်းပြောသည်။ ကိုလှမြင့်သည် ဦးခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ယမ်းခါလိုက်ရင်း ညည်းညည်းညူညူဖြင့်-

“ညက အိပ်ရေးပျက်ထားလို့ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိကျိကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ငါ ဒီနေ့ အလုပ် မသွားတော့ဘူး”

အမှန်စင်စစ် ကြောင်မိသားစုကိစ္စကို ရှင်းလင်းရမည်မို့ အလုပ်မသွားချင်သည်ကို အကြောင်းပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မခိုင်ကလည်း သူ့အကြံကို ရိပ်စားမိပုံရသည်။ ကိုလှမြင့်အား မျက်စောင်းတစ်ချက် မသိမသာ လှမ်းထိုးလိုက်ရင်း ပြောခဲ့ပုံက-

“အင်း . . . ရိုးရိုးသားသား ခေါင်းနောက်လို့ ဘာဖြစ်လို့ဆို ရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အိမ်မှာနေပြီး ပြဿနာရှာဖို့ဆိုရင်တော့ အလုပ်သွားဖို့ပဲကောင်းတယ်၊ ကျွန်မပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

မခိုင်က တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးချင်လာသည်။ စိတ်ကလည်း အလိုလို နေရင်း တိုလာမိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ငေါက်ဆတ်ဆတ် လေသံဖြင့်-

“ကဲပါကွာ မင်း ကလေးကို ကျောင်းပို့မဲ့ကိစ္စကိုပဲ ပြီး အောင်လုပ်စမ်းပါ။ အပိုစကားတွေ ဘာမှ ထပ်ပြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“တစ်လက်စတည်း ရှင်ကို ပြောရဦးမယ်၊ ရှင်က အိမ်မှာရှိနေမှာဆိုတော့ ကလေးကို ကျောင်းပို့ပြီးတာနဲ့ ဈေးကိုပါ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ဝယ်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မှာနော်၊ အိမ်မှာ ဆန်ကလည်း ကုန်နေတယ်လေ”

စကားက အဆက်ပြတ်သွားသည်ကို မရှိပါ။ တတွတ်တွတ်ဖြင့် ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသလို အဆက်မပြတ် ပြောနေပါတယ်။

သူ့ဘက်က စကားပြောလိုက်လျှင် မခိုင်တစ်ယောက် ထပ်ပြီး အရစ်ရှည်နေမည်စိုးသောကြောင့်လည်း ကိုလှမြင့်သည် လက်မနှစ်ချောင်းဖြင့် နားထင်နှစ်ဖက်ကို ဖိထောက်ပြထားလိုက်ပါတယ်။ သည်တော့မှပင် မခိုင်တို့သားအမိသည် အိပ်ခန်းထဲကနေ ထွက်သွားကြတော့သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါး စေ့ပိတ်သွားသည့်အသံကို အိပ်ခန်းထဲကနေ အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကိုလှမြင့်သည် အခိုက်အတန့်မျှ သည်အတိုင်းပဲ ထိုင်နေလိုက်ပါတယ်။ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာတော့မှပင် သူ့လုပ်ငန်းကို စတင်သည်။ ရှေးဦးစွာ အိမ်နောက်ဘက်သို့သွားသည်။

အသုံးမပြုဘဲ သည်အတိုင်းပစ်ထားသည့် ရေတွင်းပျက်ဟောင်းကြီး ပေါ်မှ တိုလီမှတ်စတွေကို အရင်ဖယ်ရှားသည်။ ရေတွင်းအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ရေ လုံးဝ မရှိပါလေတော့။ သစ်ရွက်ခြောက် အမှိုက် သရိုက်များဖြင့်သာ ပြည့်နေသည်။

ထိုကြောင်သုံးကောင်အတွက် မရဏသင်္ချိုင်းတစ်ခုပေပဲ ဟု သူ့စိတ်ထဲကတွေးမိပြီး ကျိတ်ပြုံးပြုံးမိသည်။

ကိုလုမြင်သည် ပထမတော့ ရေတွင်းပျက်ထဲတွင် ထည့် ထားသည့် သစ်သားလှေကားကို အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူး မိသေးသည်။ အင်းလေ . . . လောလောဆယ်မှ အသုံးမဝင်သေး တာ၊ သူက အပြင်အလုပ်တွေချည်းပဲ လျှောက်လုပ်နေရသည်ပဲ။ နောင် တစ်ချိန်ချိန်ကျမှ အသုံးလိုတော့မှပဲ အပြင်သို့ဆွဲထုတ်ယူဖို့ စိတ်ဆုံး ဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

မီးခိုးခန်းထဲ အဆင်သင့်တွေ့ရသည့် ဆန်အိတ်အလွတ်နှင့် နိုင်လွန်ကြီးတစ်ချောင်းကိုယူပြီးနောက် ကြောင်မိသားစု ရှာပုံတော် ဖွင့်ရတော့သည်။ နှုတ်မှလည်း အသံပေးရသေးသည်။

“မိမိ . . . မိမိ” ဟု။

သူတို့၏ ရှေ့ရေးကံကြမ္မာကို ကြိုတင် တွေးမိထားပုံရသည့် ထိုကြောင်သုံးကောင်သည် တစ်ခါတည်း စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်နေပါ ၏။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ အော်သံလေးတောင် မပြုပါလေ။

ကိုလိုမြင့်သည် စိတ်မရည်ရသည်ကြားထဲမှ ထိုသတ္တဝါ သုံးကောင်ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်၍ရှာသည်။ ဟော . . . တွေ့ မယ့်တွေ့တော့လည်း သူတို့အိပ်သည့် ခုတင်အောက်ထောင့် လေးမှာ ထိုသတ္တဝါသုံးကောင် အခန့်သားအိပ်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

“ကဲ . . . လာစမ်း။ ငါ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့ သတ္တဝါတွေ”

နှုတ်မှ တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ရေရွတ်ရင်း ကြောင်မကြီးကို အရင် ဖမ်းပြီး အိတ်ထဲသို့ထည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ကြောင်ထီးကြီးနှင့် ကြောက်ပေါက်စလေးကို ဖမ်းပြီးထည့်သည်။

အမယ် . . . ဒါတောင် ကြောင်ထီးကြီးက ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိပြီး ထွက်ပြေးမည်လုပ်နေသေးသည်။ သူက အလျင်အမြန် ပင် ကြောင်ထီးကြီး၏လည်ကုပ်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်မိ၍သာ တော်သွား သည်။

ကြောင်သုံးကောင် အိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ကိုလို မြင့်သည် အိတ်၏ထိပ်ဖျားကို လုံးထွေး၍ အပေါ်က နိုင်လွန်ကြီး ဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ဒါတောင် အိတ်တွင်းမှ ကြောင်သုံးကောင်က အတင်းရုန်းကန် အငွေ့တ်ငုန်း ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာလိုက်သည့်အချိန်

လေးမှာပင် ထိုကြောင်သုံးကောင်သည် ငြိမ်သက်သွားသည်။ မွန်းကြပ်သည်ဒဏ်ကြောင့် အခိုက်အတန့်မျှ သတိလစ် မေ့မြောသွားကြသည်ပဲ ဖြစ်ပါလေမည်။ သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိပါ။ သိပ်မကြာမတင်သော အချိန်လေးမှာ ထိုသတ္တဝါသုံးကောင်သည် အနိစ္စသဘောနှင့် ကိစ္စချောသွားရတော့မည်ဆိုသည့် အဖြစ်ကတော့ ယုံမှားသံသယရှိစရာမလိုပါ။

ကိုလှမြင့်သည် ထိုအိတ်ကြီးကိုဆွဲယူ၍ အိမ်နောက်ဘက်သို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုအိတ်ကြီးကို ရေတွင်းပျက်ကြီးအတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် စောစောတုန်းက ဖယ်ထားသည့် သစ်သားစများဖြင့် အပေါ်ကနေ ပြန်လည် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။ အလုပ်လုပ်နေစဉ်မှာပင် ရင်ခေါင်းတွေတောင့်ပြီး တအွတ်အွတ်ဖြင့် ကြုံထိုးလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အချိန်မှန် သောက်နေကျအရက်ကို မသောက်ရသေးသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲကနေ တောင်းဆိုလာသည်ပဲဖြစ်မည်။ အင်းလေ . . . ညတုန်းက ချန်ထားသည့် အရက်လက်ကျန် တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ရှိသေးသည်ပဲ။ စိတ်ဆန္ဒကို ဖြည့်တင်းပြီးနောက်မှ ကျန်ပြဿနာကိုဖြေရှင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ထင်သည်။

စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းကြောင်အိမ်အတွင်းမှ ပုလင်းထဲရှိ လက်ကျန်အရက်ကိုထုတ်၍

ရေမရောဘဲ သည်အတိုင်း မော့ချလိုက်မိသည်။ ရင်တစ်ပြင်လုံး ပူဆင်းသွားသည်။ ရီတဝေဝေ ဝေဒနာကိုလည်း မကြာမတင်မှာပင် ခံစားလာရသည်။ သူသည် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကြောင် အိမ်ကိုမှီ၍ ငိုက်မျဉ်းနေလိုက်သည်။

“ဪ... ကြည့်စမ်း... မိဖိခန်းထဲမှာလာပြီး ဝိမ်ယစ် နေပြန်ပြီ၊ ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း။ ခေါင်း နောက်သလေး ဘာလေးနဲ့ အလုပ်သွားဖို့တော့ ပျင်းနေတယ်။ ဒီအရည်တွေကိုတော့ မိုးမွန် အောင် သောက်နိုင်တယ်နော်၊ ရှင်တော့ ကျုပ်ကို အမျိုးမျိုး ပညာပြနေတော့တာပဲနော်၊ တော့အကြောင်းကို ကျုပ် ကောင်း ကောင်းကြီးသိတယ်၊ ဟိုကြောင်မိသားစုကို ပြဿနာရှာချင်လို့ အိမ်မှာ ခိုနေတယ်ဆိုတာ၊ ဒီကြောင်တွေကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်လို့ ကတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

မည်သည့်အချိန်က ပြန်ရောက်လာသည်မသိ၊ ဆူဆူငေါက် ငေါက်ဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေသည့် မခိုင်၏အသံကြောင့် ကိုလုမြင့် မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ စောစောပိုင်းက သောက်ထား သမျှတို့သည်လည်း တစ်ခါတည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ် သွားပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ တော်တော် နားငြိဘာပဲ လူက ပင်ပန်းလို့ ဒီမှာလာပြီး အသာငြိမ်နေတဲ့ဥစ္စာကို စိတ်အနှောင့်အယှက် လာ

ပြီး ပေးနေရသေးတယ်၊ ဟား... အိမ်မှာနေရတာလည်း မလွယ်ပါ လား။”

တညည်းညည်း တညူညူဖြင့်ပြောပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ညတုန်းက အိပ်ရေးပျက်ထားသည့်အရှိန်ကြောင့် တခေါခေါနှင့် ဟောက်သံပေးကာ အိပ်မောကျသွားမိသည်။

သူ့အနေဖြင့် အချိန်မည်မျှကြာအောင် အိပ်မောကျသွားမိသည် မသိပါ။

“အမယ်လေး... လုပ်ကြပါဦးတော်၊ ကျွန်မရဲ့သမီးလေး ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျနေလို့၊ လာကြပါဦးရှင်။”

အလန်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့် ဇနီးဖြစ်သူ မခိုင်၏ အသံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည်။ အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး အော်သံကြားရာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေးခဲ့သည်။ တွေ့ရပါ၏။

ရေတွင်းပျက်ဘေးတွင်ရပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငြစ်နေသည့် မခိုင်။ ပြီးတော့ မခိုင်၏ညာဘက်ပခုံးထက်မှာတော့ သမီးပြည့်ပြည့်၏ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကလေး၊ ရေတွင်းပျက်ပေါ်မှာ သူ တင်ထား

ဟိန်းတောက်ထွန်ဆာပေ

ခဲ့သည့် သစ်သားစ အဖုံးအကာတွေမှာလည်း ရေတွင်းပျက်ဘေးမှာ အားလုံးရောက်နေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးတော်၊ သမီးလေးပြည့်ပြည့်ရဲ့ အဖြစ်ကို”

မခိုင်က သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါ၍ ငိုကြီးချက်မဖြင့်ပြောသည်။ ကိုလှမြင့်သည် ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ခွေခွေခေါက်ခေါက်ကလေးဖြင့် အငြိမ်သက်ကြီးငြိမ်သက်နေသည့် သမီးလေးပြည့်ပြည့်၏ အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ တွေ့မြင်နေရသည့်မြင်ကွင်းကို ပို၍ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေသည်ကတော့ အခြားမဟုတ်။ ပြည့်ပြည့်သည် ကြောင်သုံးကောင် ထည့်ထားသည့်အိတ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ထားခြင်းပဲဖြစ်သည်။

ကြည့်ရုံမှာ ပြည့်ပြည့်သည် သူတို့နှစ်ယောက် အချေအတင် ပြောနေသည့်စကားကြောင့် အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်စားမိသွားပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည့်ပြည့်သည် အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာပြီး လှေကားမှတစ်ဆင့် ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲသို့ ဆင်းပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဆွေမြည့်နေသည့် လှေကားကကျိုးပြီး ရေတွင်းပျက်ထဲသို့ ခြေချော်လက်ချော် ပြုတ်ကျသွားပုံရသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သမီးလေးကို အပေါ်ပြန်တင်ဖို့ လုပ်ဦးလေ”

မခိုင် သတိပေးတော့မှပင် ကိုလှမြင့်သည် ရေတွင်းပျက် ထဲသို့ ဆင်းဖို့သတိရသည်။ သူ ရေတွင်းနုတ်ခမ်းပေါင်မှတစ်ဆင့် အောက်သို့ခုန်ချလိုက်သည်။ အောက်သို့ ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျသွားသည်။ အထိနာသွားသော်လည်း သူ ဂရုမထားနိုင်ပါ။ သမီးလေး ပြည့်ပြည့်အား ပွေယူ၍ လှုပ်နှိုးကြည့်မိသည်။ သို့တစေ ပြည့်ပြည့်သည် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ပါ။ ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ရင်ခုန်ခြင်း၊ အသက်ရှူခြင်း မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို စမ်းသပ်တွေ့ရှိရပါ၏။

“သမီးလေးရယ် အဖြစ်ဆိုးလှသည်လား။ သမီးလေး အခုလို ဖြစ်ရတာ ဖေဖေကြောင့်၊ ဖေဖေကြောင့်၊ ဒီကြောင်တွေကိုမှန်းပြီး မကောင်းကြံမိတာနဲ့ သမီးလေးကိုပါ ဆုံးရှုံးရတာ၊ ဖေဖေဘယ်လို ဖြေရမလဲ သမီးရယ်”

သူသည် ပြည့်ပြည့်၏ပါးပြင်နှင့် သူ့ပါးပြင်အပ်၍ မျက်ရည်တွေကျရင်း နုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ထိုကြောင်မိသားစုသည် သူ့အား အနနည်းဖြင့် လက်စားချေသွားခြင်းများလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အနေဖြင့် ကြောင်မိသားစုအား မကောင်းကြံလိုက်မိသောကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ပြန်

ခံစားရဖို့ အခြေအနေက ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပဲဆိုကာ မှားမည်မဟုတ်ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ်ပြုသမျှဒဏ် ကိုယ်ခံလိုက်ရခြင်းပဲလေ။

ဤအဖြစ်အပျက်တို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် သုံးနှစ် အကြာတွင်ဖြစ်သည်။

ကိုလုမြင့်နှင့် မခိုင်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်မှာလည်း သမီးငယ်လေးစိတ်ဇောဖြင့် တမလွန်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်မှာ ကာလအားဖြင့် တစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

သူတို့ နေထိုင်ခဲ့ရာ အိမ်ကြီးမှာလည်း လူသူကင်းမဲ့ပြီး နေထိုင်သူ မရှိပါလေတော့။

ပြုပြင်သူမရှိ နေသူမရှိသောကြောင့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး မှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေပြီး အင်္ဂါတေခုံရံအချို့ ပင် ကွာကျနေပြီဖြစ်သည်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာအချို့၏ ပြောစရာအရဆိုပါမူ ထိုအိမ်ကြီး၏အနားကနေ ဖြတ်သွားလေတိုင်း ကြောင်သံတွေကို ကြားရတတ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ပြီးတော့ ကြောင်တွေရဲ့ဘေးတားတွင် ထိုင်ဆော့ကစားနေသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ရတတ်သည်ဟုလည်းကောင်း ပြောတတ်ကြပြီး သူတို့ကို မြင်တွေ့ရတတ်သည့် အချိန်ကာလမှာလည်း နေ့လယ်ခင်းဘက်၌မဟုတ်ဘဲ သန်ခေါင်ခွဲ ညအချိန်အခါမှာတွင်သာ တွေ့မြင်သည်ဟု ပြောကြသည်။

သရဲမကလေးနှင့် ဆောက်ချောက်ချားချား သရဲထွေ

၁၂၂

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ-

ကြောင်ကိုချစ်တတ်သောကြောင့် ကြောင်တွေနှင့်အတူ
သရဲမကလေးဘဝသို့ ရောက်သွားရရာသည့် ကလေးမလေး
ပြည့်ပြည့်၏ အဖြစ်ရယ်က တကယ် တွေးကြည့်လေ ရင်နာစရာ
ကောင်းလေပါပဲလား။

သန်းမြင့်ဦး

xxxxxxxxx